ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De moordenaars van Koning Wogram
en Het verzoek van tovenaar Lauri

HANS G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De moordenaars van Koning Wogram

en

Het verzoek van tovenaar Lauri

Uitgeverij:
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 107 Brussel

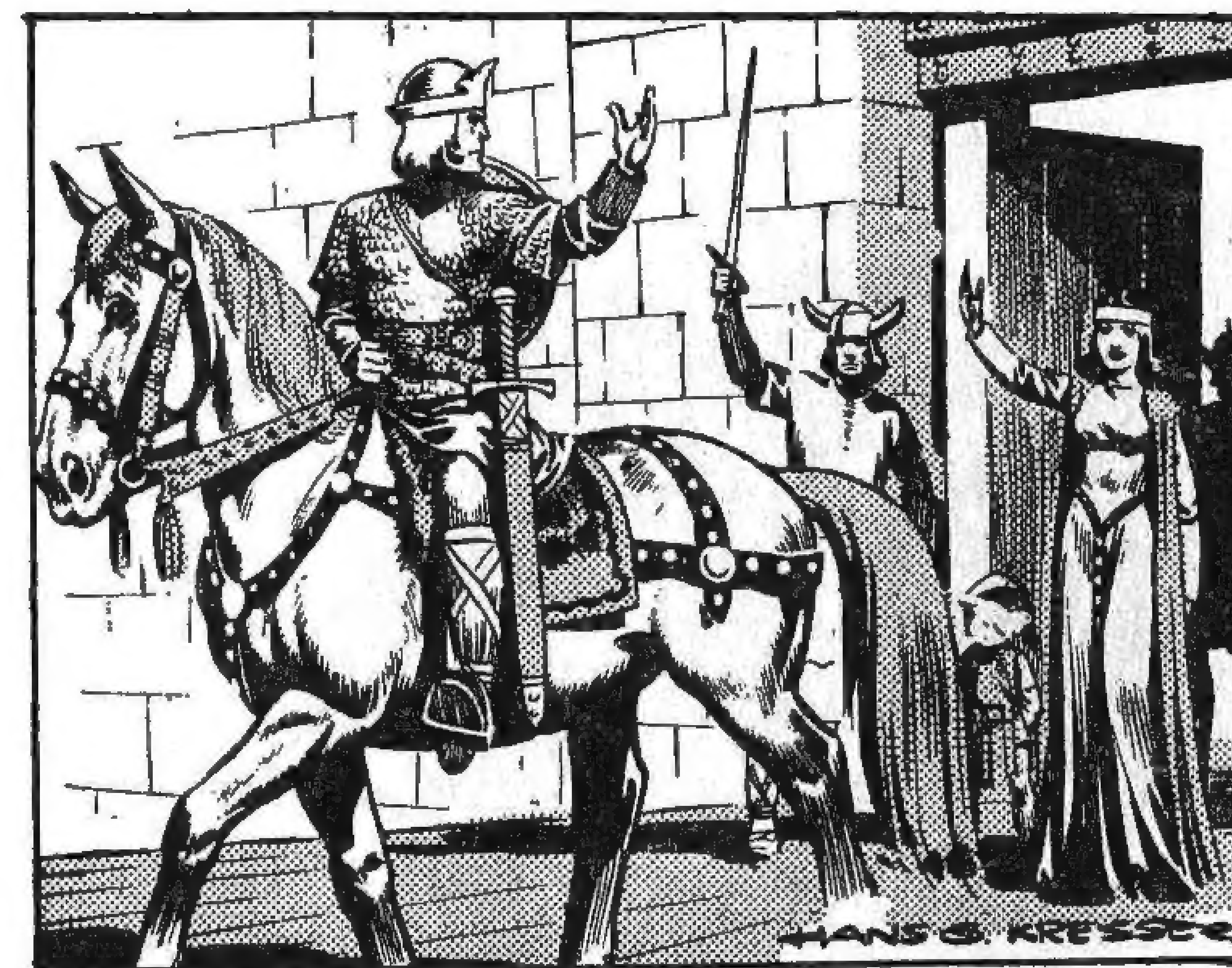

Eindelijk, na een lange afwezigheid, is Eric dan in Noorwegen teruggekeerd... Door het vertrouwen waarmede hij zijn onderdanen tegemoet treedt duurt het niet lang, of hij heeft ook als koning ieders sympathie verworven.
Doch al heeft Eric de benijdenswaardige gaven voor anderen een steun en toeverlaat te zijn, dit neemt niet weg, dat hij met een groot vraagstuk geen raad weet... 's Avonds gaat het gesprek dikwijls over de geheimzinnige dood van Erics vader, koning Wogram. Sedert zijn aankomst heeft Eric zich hiermee beziggehouden. Het enige dat hij te weten kan komen, is dat de oude koning met een vreemde bezoeker het paleis verliet. Drie dagen daarna werd zijn lijk gevonden, afschuwelijk verminkt door de val van een hoge rotswand. De vreemdeling keerde nooit terug.
Deze schamele gegevens zijn echter genoeg, om Eric de vaste overtuiging te geven dat zijn oude vader vermoord werd, om zodoende Omon de kans te geven zich van de troon meester te maken. Geen aanwijzing, hoe klein ook, is er die hem de identiteit van de moordenaar verraden kan... maar onze held beseft dat het zijn dure plicht is, de vreselijke dood van zijn vader te wreken.
Op een nacht heeft Eric een vreemde en beangstigende droom. Een wazige figuur treedt vanuit het duister op hem toe, en met een schok herkent Eric zijn dode vader... Geruststellend heft Wogram de hand op, en een stem, als komende van heel ver, zegt: „Alles is goed met mij...! Mijn zoon, ik ken uw moeilijkheden. Luister naar de woorden van uw vader. Morgen zult ge uw paard zadelen en daarheen rijden waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan."
Met een laatste, haast onverstaanbare groet, verdwijnt het beeld en Eric wordt, badend in zijn zweet, wakker...

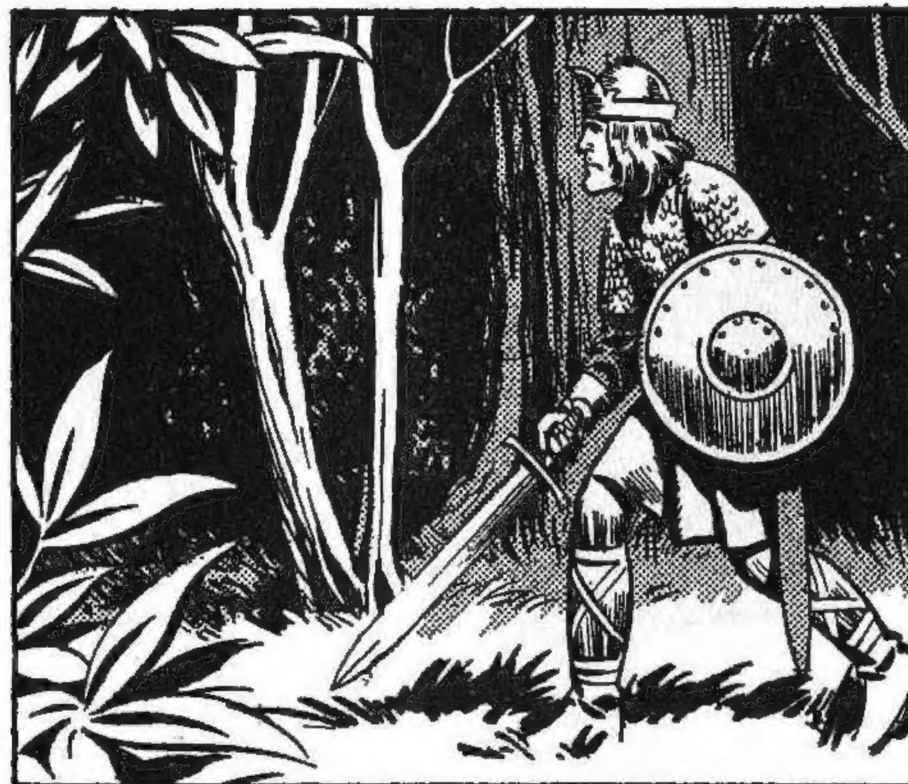
De volgende morgen spreekt Eric over zijn vreemde ervaring van die nacht met zijn vrouw. Stil luistert zij toe en een ongelovig lachje verschijnt om haar mond.
„Je gedachten spelen je parten Eric," zegt zij. Maar hij schudt zijn hoofd. „Het beeld was té duidelijk," zegt hij. „Ik ben niet in staat geweest de moord op mijn vader te wreken, omdat de schuldige mij onbekend was. Nu echter is het mijn plicht te doen zoals het droombeeld mij beval."
Tevergeefs poogt Winonah hem van zijn plannen te weerhouden. „Het is mijn plicht meisje, begrijp je dat niet? Indien ik niets onderneem, zal men mij verachten!"
Zuchtend legt Winonah zich bij het onvermijdelijke neer en na het ochtendmaal maakt Eric onmiddellijk toebereidselen voor zijn vertrek. Zelf begeeft hij zich naar de stallen en zadelt zijn lievelingspaard, een schimmel. Pum-Pum, Erics toegewijde en trouwe dienaar, staat met een ongerust gezicht toe te zien.
„Mij denken, niet goed!" bromt het kereltje. Eric kan niet nalaten te grinniken, en zegt: „Let goed op uw meesteres, dappere man!"
Pum-Pum laat een diepe zucht horen en daar hij hierbij moeite heeft om zijn waardigheid te bewaren, is de uitslag nogal koddig. „Laat over mij. Laat over mij!" wuift hij bezwerend.
„Wel meisje," zegt Eric tot zijn vrouw, „maak je geen zorgen, je hebt goede bescherming en ik ben gauw weer terug!"
Luid briesend verlaat de schimmel de binnenhof. Nagewuifd door Winonah en Pum-Pum en enkele krijgers rijdt Eric de valbrug over, zijn nieuw, onzeker avontuur tegemoet.

De morgen is koel en nevelig, doch naarmate de dag voortschrijdt, stijgt de warmte en een weldadige zon koestert de eenzame ruiter. Eric is vol goede moed; de dag is veelbelovend, en als hij een klein paadje ontwaart,stuurt hij zijn paard het sluimerende woud binnen. Dan, plotseling schiet hem de droom te binnen:
„Gij zult daarheen rijden, waar een innerlijke stem u zal bevelen te gaan..." klinkt het in zijn binnenste, en peinzend overdenkt hij deze woorden. Kijk, hoe merkwaardig is het: als bij ingeving stuurde hij zijn paard het woud in.
„Het is dus zaak mijn eerste ingeving te volgen," mompelt hij. Keer op keer wendt hij de teugels, om zijn rijdier langs een lokkend pad, of een verlichte plek in het bos te sturen. Het schijnt, of tijdens zijn jarenlange afwezigheid alles veranderd is. Ontelbare paadjes, van welks bestaan hij nooit het flauwste vermoeden had, duiken aan alle kanten op en maken het woud tot een doolhof.
Langzamerhand raakt Eric ieder gevoel van richting kwijt. Hij poogt zich op de zon te oriënteren, doch slechts hier en daar dringt een lichtstraal het duistere woud binnen, zodat deze hulp hem ook ontnomen is. Het woud wordt dichter en dichter. Geen geluid verstoort de stilte. Het lijkt of alles hier uitgestorven is.
Eensklaps verstijft Eric. Een ijl geluid klinkt door het zwijgende bos. Hij laat zijn paard stilstaan om beter te kunnen luisteren, doch alles is stil. Juist als hij meent dat zijn oren hem hebben bedrogen, hoort hij het weer. Zachtjes en van heel ver dringt een onwezenlijke stem, die een geheimzinnig lied zingt, tot hem door en een rilling van bijgelovige vrees kruipt over Erics rug...

Waakzaam laat Eric zijn paard stapvoets voortgaan in de richting van de stem . . . De jonge koning is geen lafaard, doch hier in het duistere woud voelt hij zich onbehaaglijk. Naarmate hij verder gaat is de geheimzinnige stem duidelijker hoorbaar en met een schok stelt onze held dan vast, dat zij van een vrouw afkomstig moet zijn . . . Wéér herinnert hij zich zijn vreemde droom. Toch verliest hij zijn voorzorgsmaatregelen niet uit het oog, en bedenkende dat hij alléén onhoorbaarder voort zal kunnen gaan, laat hij zich snel van zijn paard glijden. De schimmel heeft de oren in de nek, maar laat zich gewillig vastbinden. Pas als het dier bemerkt dat zijn meester alleen verder wil gaan, wordt het onrustig.
In de stilte van deze plek klinkt het gehinnik als een onweer, en het geluid moet tot ver in de omtrek hoorbaar geweest zijn. De geheimzinnige zangeres weet nu ongetwijfeld van zijn aanwezigheid af. Het is gebeurd, voordat Eric het kan verhinderen. Stokstijf staat hij stil en luistert, doch de stem zwijgt.
Op goed geluk slaat hij de richting in van waaruit hij meende dat het stemgeluid kwam. Voor hem uit is een lichte plek en daarheen richt Eric nu zijn schreden. Tussen de stammen door meent hij iets te zien bewegen en met het zwaard in de hand treedt Eric van tussen de stammen vandaan.
Een in het wit geklede vrouw zit onder een boom en de Noorman begrijpt onmiddellijk dat zij de bezitster van de geheimzinnige stem moet zijn. Langzaam staat de vrouw op en zonder een woord te zeggen, nodigt zij hem met een gebaar van de hand uit nader te komen.

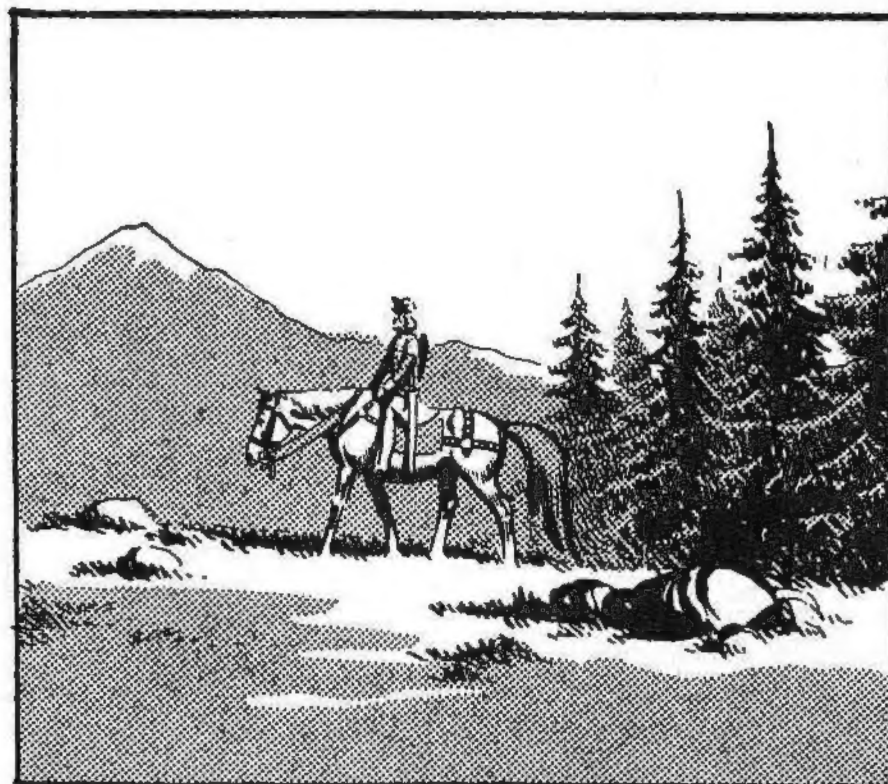

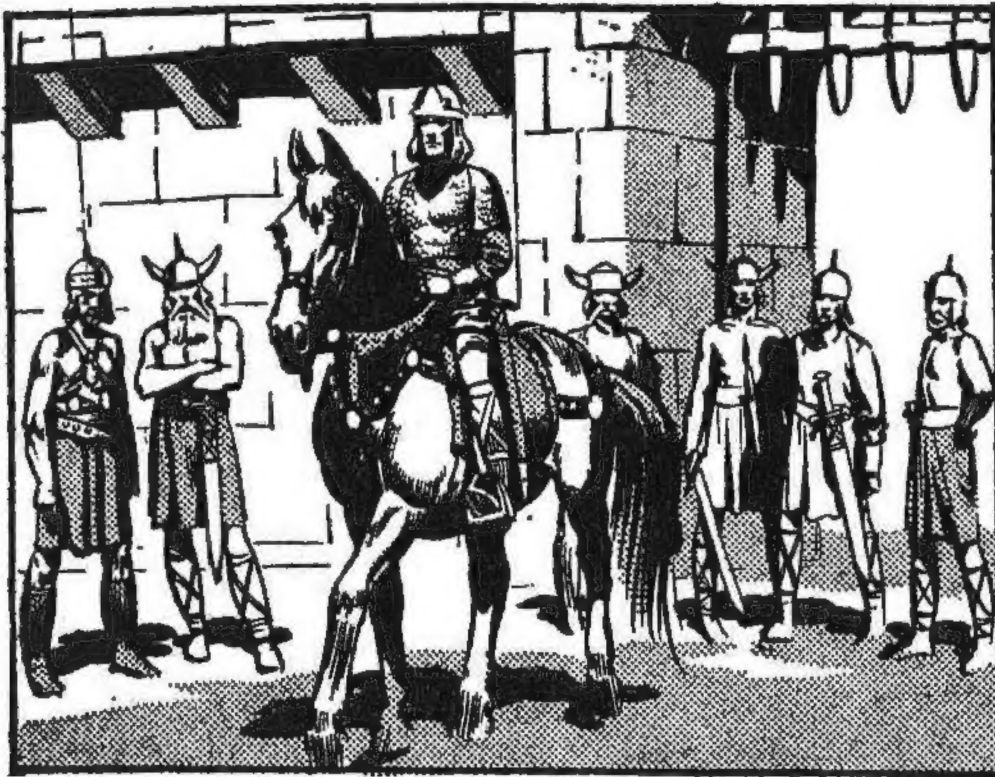
Aarzelend voldoet Eric aan het verzoek der vreemde vrouw. „Treed nader, koning Eric," zegt zij met een gesluierde stem. Doch deze woorden hebben een averechtse uitwerking. Zonder een vin te verroeren staart Eric de geheimzinnige witte vrouw aan: *Hoe kent zij mijn naam?*
Als raadt zij zijn gedachten antwoordt ze: „Zou ik die niet kennen, als ik wist dat u komen zou?"
Voor het eerst van zijn leven slaat Eric de schrik om het hart. Een koude band van vrees knijpt zijn keel dicht, en bleek staart hij de geheimzinnige vrouw aan. De ontdekking, dat haar éne oog groen, haar andere zwart is, draagt niet weinig tot zijn onzekerheid bij.
„Gij zijt bevreesd, doch zonder reden, mijn koning!" spreekt de vrouw dan zacht. „Ik ben een der Valas. Uw leven is mij bekend; van uw geboorte tot aan uw dood weet ik wat er met u gebeurd is, of nog gaat gebeuren. Gij zijt welkom op deze plek: thans zal ik u mededelen, wat voor u tot nog toe een vraagstuk was: namelijk waar gij de moordenaar van uw vader kunt vinden."
Onwillekeurig treedt Eric enkele stappen naderbij en de Vala vervolgt: „Ga noordelijk van deze plek naar de burcht van Baldon, de roofzuchtige. Daar zult gij uw man vinden."
Verwonderd vraagt Eric, hoe de moordenaar er uitziet, doch de Vala zwijgt. Met een ruk keert hij zich om en wil wegsnellen. „Een gevreesd wapen zal uw deel worden," klinkt de stem hem achterna, en op deze woorden blijft Eric abrupt staan. Doch zij staart recht voor zich uit met koude, verschrikkelijke ogen en verwildert rent Eric het bos in . . .

Als door de duivel bezeten rent Eric met grote sprongen weg van de plek in het bos, waar de Vala haar woonplaats heeft. Met trillende vingers peutert onze held het kluistertouw los en slingert zich in het zadel. Het lijkt wel of het paard de nerveuze spanning van zijn meester aanvoelt, want zodra Eric is gezeten, vliegt de schimmel met een sprong vooruit en gaat over in een snelle galop . . .
Ettelijke malen omkijkend, als verwacht hij dat de Vala hem achterna zal komen, rent Eric voort. Hij schaamt zich voor zichzelf, nog nooit heeft hij angst gekend. Maar die vrouw verlamde hem. Hij zag zijn toekomst in haar ogen gespiegeld, doch niet zo, dat hij het met zekerheid zeggen kon wat te gebeuren stond, en juist dát bezorgde hem die mateloze vrees.
„Gij zult hem herkennen zodra gij hem ziet," zei de Vala. Maar hoe ter wereld zou hij in staat zijn, zijn vijand te herkennen uit de talrijke bewoners van de burcht?
De gedachte hieraan brengt hem weer tot kalmte en peinzend rijdt hij in stap voort. Hij kent Baldon; ze zijn samen opgegroeid! Indien Baldon nu burchtheer is, staat de zaak er niet mooi voor. Zelden heeft hij een verdorvener en gemener karakter gekend en zijn taak belooft niet gemakkelijk te worden.
De gehele dag rijdt Eric voort, en tegen de avond ziet hij, in een dal, de burcht van Baldon voor zich liggen. Met een frons bestudeert Eric de sterkte. Grauwe, dreigende muren, onneembaar en ongastvrij, staren hem tegen. Daar zetelt Baldon en daar . . . bevindt zich de moordenaar van zijn vader.

Eric besluit te wachten tot de volgende morgen. Een gezonde slaap brengt hem de nodige verkwikking en uitgerust begeeft hij zich op pad. De wachten aan de poort van Baldons burcht slaan de naderende ruiter spottend gade. Doch Eric verwaardigt de bandieten geen blik en stapt trots de binnenhof op. Na zijn paard in handen gegeven te hebben van een stalknecht, gebiedt hij een der schildwachten hem bij Baldon te brengen. De weg gaat door grauwe, sombere gangen, maar dan opent een van Erics geleiders een deur.
Onze jonge koning bevindt zich in een grote, kale ruimte. In een oogwenk herkent Eric zijn jeugdvijand Baldon. De burchtheer treedt langzaam op Eric toe en zegt minzaam: „Wat verschaft mij de eer van uw bezoek, mijn beste Eric?" Met nauwelijks bedwongen drift antwoordt deze: „Ik kom de moord op mijn vader, koning Wogram wreken!"

Baldon begint hard en spottend te lachen: „Wel, zoek hem. En zo je hem gevonden hebt, dan kon het wel eens wezen dat jij vóór je tijd de oude Wogram volgt in de hel."
Bij deze woorden is langzaam aan het einde van de zaal een gordijn opengegaan, en Eric draait zich snel om. Vóór het gordijn staat een reusachtige man met een onguur, kwaadaardig uiterlijk. Opmerkzaam neemt Eric de reus op, en hij staat op het punt zich weer tot Baldon te richten, wanneer hij — als door de bliksem getroffen — het zwaard van de ander opmerkt. Doodsbleek staart Eric naar het lange glinsterende wapen én dan gaan zijn ogen langzaam naar het gezicht van de drager. Driftig treedt Eric op hem toe en dan schalt zijn stem door de ruimte: „Daar is de moordenaar van mijn vader Wogram, want hij *draagt het zwaard dat eens aan hem toebehoorde!* Ik daag hem uit tot een gevecht op leven en dood!"

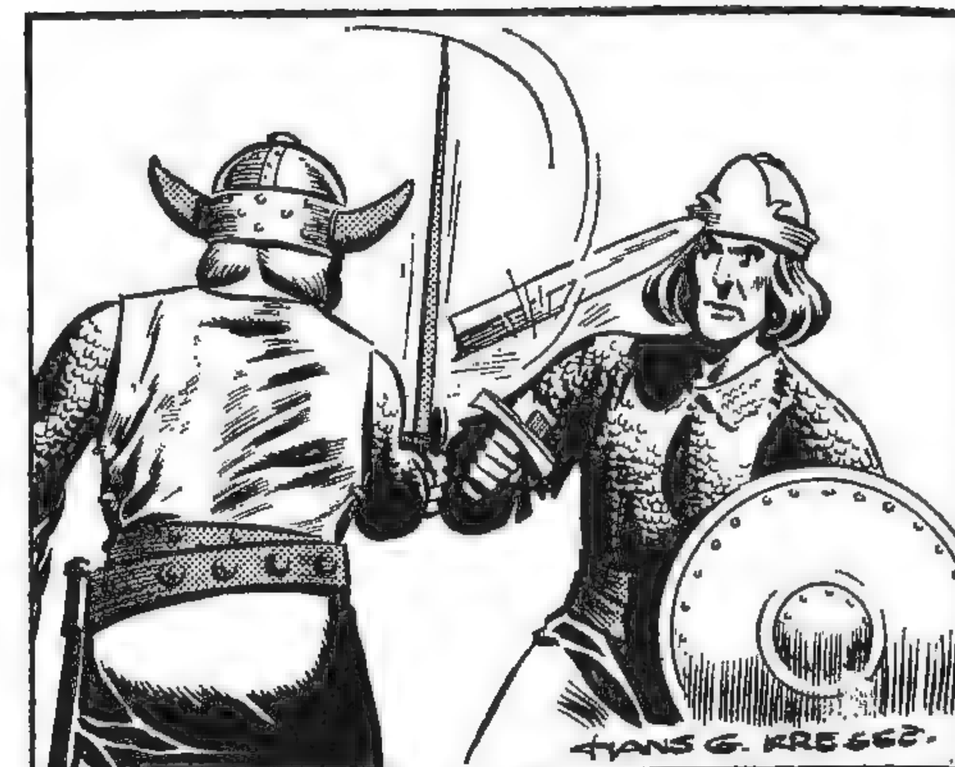

Een bulderende lach van de reus is het antwoord en dan gromt deze, langzaam op onze held toekomend: „Ja, *ik* ben de moordenaar van je vader kleine! En je uitdaging neem ik aan. Maak je gereed te sterven, want niemand beter dan jij zult weten dat geen mens het zwaard van Wogram weerstaan kan!"
Dicht tegen Eric aandringend duwt de reus Eric achteruit en neemt hem vanuit half toegeknepen ogen op. Met flikkerende ogen kaatst Eric diens blikken terug en een ziedende woede dreigt zich van hem meester te maken. Hij weet dat de reus de waarheid spreekt; Wograms zwaard is speciaal gesmeed door de handwerkslieden van de tovenaar Lauri; men zegt, dat het wondere krachten bezit en onze held ziet de toekomst somber in. Hij beseft dat er wel een wonder gebeuren moet, wil hij het van zijn tegenstander winnen, doch zonder aarzelen maakt hij zich tot de komende strijd gereed.

Een ruimte wordt afgebakend op de voorhof en dan stellen de twee doodsvijanden zich tegenover elkaar op.
Eric ziet de moordlust in de ogen van zijn tegenstander, en stevig omklemt hij zijn zwaard.
Dan wordt het teken voor de strijd gegeven. Eric doet een bliksemsnelle uitval, en met een gebrul weet de reus nog net op het nippertje achteruit te springen en de slag met zijn schild op te vangen. Doch dit is de enige maal dat Eric in de aanval zijn zal, want ogenblikkelijk stormt zijn tegenstander naderbij en het zwaard van Wogram flitst door de lucht met een koud schijnsel. Krampachtig zijn wapen omklemmend poogt Eric deze slagen te pareren. Staal slaat op staal en dan met een scherpe klik, breekt het lemmet van Erics wapen vlak boven het heft af. Een gejuich gaat op en Wograms moordenaar springt op zijn weerloos slachtoffer toe . . .

Vast besloten zijn huid zo duur mogelijk te verkopen, ondanks het feit dat hij door het breken van zijn zwaard in een hopeloze toestand verkeert, wijkt Eric achteruit. Baldon staat dit schouwspel met een spottende grijns gade te slaan, en iedereen verwacht, dat Erics vijand nu wel een eind aan het gevecht zal maken. Doch er gebeurt iets heel zonderlings. De moordlust verdwijnt uit de ogen van Erics tegenstander en er komt een sluwe, duivelse uitdrukking op zijn boevenkop.
„Ik geef je nog een kans, man!" gromt de reus, en Eric, evenals de overige aanwezigen, kan zijn oren niet geloven. Hij begrijpt echter heel goed dat zijn vijand er iets mee voor moet hebben. Snel wordt nu een aantal zwaarden gebracht, en men laat Eric de keus. Na lang aarzelen neemt onze held een der zwaarden in de hand en de twee kemphanen stellen zich voor de tweede maal op.

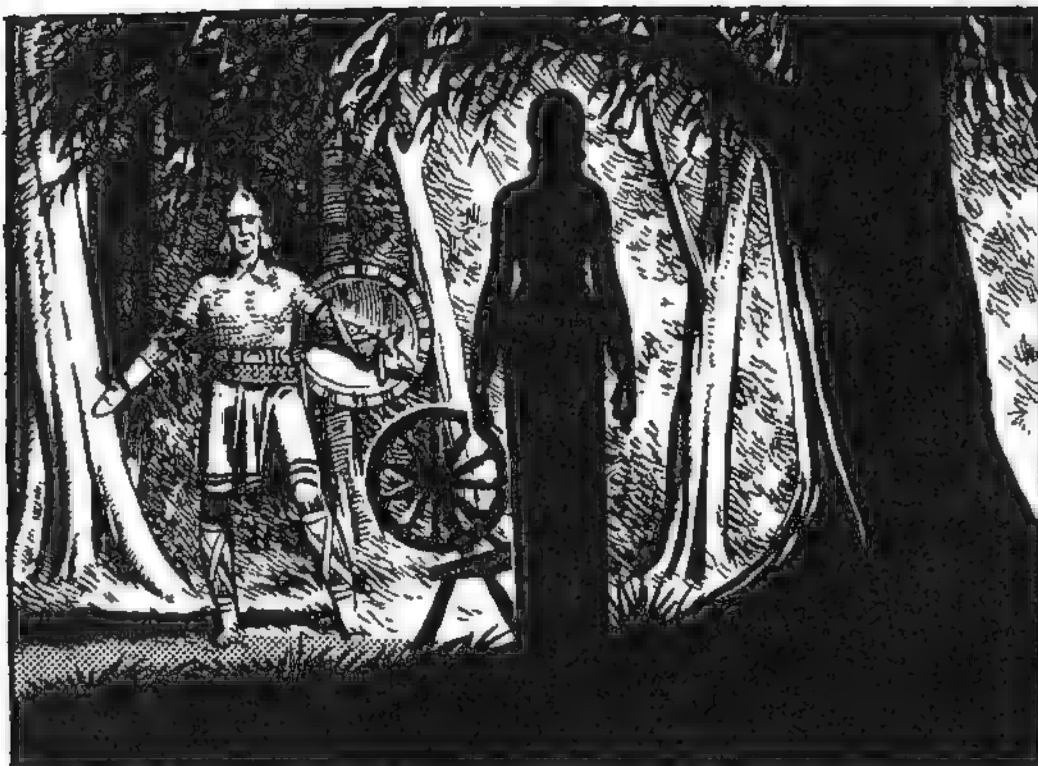
Hoewel Eric zijn best doet niets te laten blijken van zijn gedachten, weet hij heel goed, dat ook nu de uitslag niet twijfelachtig zijn kan. Ten tweede male stormen de tegenstanders verwoed op elkaar in en de zwaarden kletteren. Het schijnt dat Erics tegenstander iets in de verdediging gebracht wordt, en de omstanders worden onrustig. Doch niemand weet welk sluw, doortrapt plan zich in het brein van de moordenaar gevormd heeft.
Als onze held ziet, dat zijn tegenstander zich meer in de verdediging dan in de aanval bevindt, doet hij eensklaps een verwoede uitval, in de hoop hiermede het gevecht te kunnen beëindigen. Doch nu blijkt dat de reus hem al die tijd misleid heeft, want met een plotselinge uitval laat hij het onoverwinnelijke zwaard tegen dat van Eric aanketsen, en ten tweede male breekt Erics zwaard met een luide klik in tweeën.

Een donderend gelach gaat op en ook Erics tegenstander grijnst verheugd. Onze held voelt zich diep teneergeslagen en hij hoopt dat een spoedige dood hem voor méér vernederingen zal besparen. Gelaten wacht hij af, en zonder een spier te vertrekken laat hij toe, dat de ander dreigend het koude staal tegen zijn gelaat drukt.
„Maak het kort . . ." zegt Eric onverschillig, maar de reus begint sluw te grijnzen.
„Maak het kort . . . haha!" smaalt hij, „gij worm! Je leven is mij niets waard. Ik zal het *lang* maken! Iedere dag, je *leven lang,* zal je je deze vernedering herinneren. Voorwaar, is dat niet erger dan de dood, die mild is? Ga heen, en vertel je volk, dat je leven mij minder waard is, dan dat van een mug!"
Doodsbleek heeft Eric deze smalende woorden aangehoord. Een machteloze woede maakt zich van hem meester en diep brandt in hem deze vernedering. Het stompje zwaard valt uit zijn hand. Het leven heeft voor hem geen waarde meer. Hij, Eric de Noorman, heeft de dood van zijn vader niet kunnen wreken.
Met een duivelse lach laat de moordenaar Wograms zwaard in de schede glijden, en dan zegt Baldon: „Ga heen, gevallen koning, je bestaan is mij onverschillig. Ik zou je kunnen laten doden, maar het is me de moeite niet waard. Je mag terugkomen, wanneer je een beter zwaard dan dat van je vader gevonden hebt."
Zwijgend onder het hatelijke gelach van de roversbende, gaat Eric naar zijn schimmel terug. Met neergeslagen blik stijgt hij op en rijdt de poort uit, nagejouwd door de schildwachten. Zonder op zijn omgeving te letten rijdt Eric voort. Een diepe wanhoop heeft zich van hem meester gemaakt, en als een kwaadaardig spook komt bij hem de gedachte op, dat zelfmoord de enige weg lijkt . . .

Diep terneergeslagen keert Eric naar huis terug. Hij pijnigt zijn hersenen om een middel te vinden waarmee hij zijn vijand kan overmeesteren, maar hij slaagt daar niet in. Hij beseft, dat een zwaard, vervaardigd door Lauri's werklieden, niet verslagen kan worden.

Op zijn vernederende terugtocht bepeinst Eric echter, dat het geen kwaad kan, nogmaals de Vala een bezoek te brengen, om haar het falen van zijn expeditie te vertellen. De daad bij het woord voegend staat hij enkele uren later voor de tweede maal voor de Vala. Zij is bij zijn komst opgestaan en zegt, met een geheimzinnige glimlach: „Ik weet het . . . Ik weet, dat gij verslagen zijt, omdat gij tegen het zwaard van Wogram vocht!"

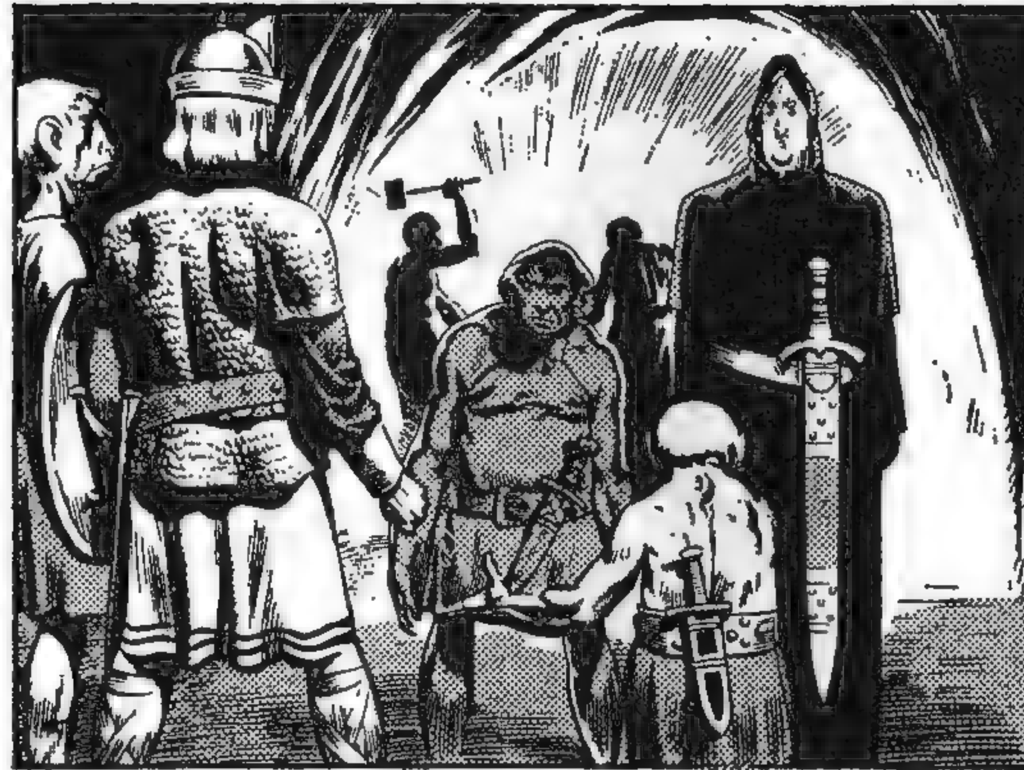
„Maar," zegt Eric verbluft, „waarom, indien gij alles weet, hebt gij mij niet gewaarschuwd? Dan had ik anders kunnen handelen!"

Weer glimlacht de profetes. „Wilt gij het *lot* veranderen? Alles moet zijn loop hebben, daar valt niets aan te veranderen. Ga thans langs mij heen het woud in en loop de zon tegemoet. Daar zult gij Lauri vinden, die het zwaard voor uw vader smeedde."

De koning dankt de Vala voor haar raad, en snel begint hij in de aangegeven richting te lopen.

Het woud wordt duisterder en duisterder . . . Naakte stammen rijzen meters hoog de lucht in. Zó dicht is het bos, dat de onderste takken wegens gebrek aan licht en lucht volkomen bladerloos zijn. Er hangt een muffe geur van verrotting, en Eric voelt zich in dit stille, geheimzinnige woud niet op zijn gemak. Dan komt hij op een open plek, en aarzelend, zoekend naar Lauri, vertraagt hij zijn pas. Turend ziet hij in het rond, en dan rijst geluidloos en onmerkbaar van achter een dikke beuk een gedrochtelijk wezen op . . .

Vóór dat Eric er erg in heeft, staat hij eensklaps voor een afschrikwekkend gedrocht, dat hem vanonder borstelige wenkbrauwen argwanend opneemt. „Wat zoekt gij hier, vreemde?" vraagt het wezen met schorre stem, en Eric maakt het doel van zijn komst bekend, daar hij in het misvormde kereltje een der werklieden van Lauri vermoedt.
Op het antwoord van Eric laat de dwerg een schrille kreet horen, en verscheidene wezens verschijnen alsof zij uit de aarde oprezen. Een der grootsten van het stel neemt Eric nauwkeurig op, en onze held wordt eensklaps door harige vingers bij zijn arm gegrepen. „Kom!" gromt het wezen, en omgeven door de onheilspellende gedrochten, gaat Eric naar de werkplaats van Lauri, de tovenaar. Een eindweegs het woud in, op een sombere plek bevindt zich een groot gat, en in de duisternis kan Eric vaag een aantal stenen treden ontwaren... Men beduidt hem de trap af te dalen, en dan gaat de vreemde tocht verder door een brede ondergrondse gang, spaarzaam verlicht met walmende toortsen.
Het lijkt Eric of er geen einde aan de tocht zal komen, maar plotseling ontwaart hij een grote, verlichte ruimte.
„Hier wachten," gebiedt een der wezens, en als een gevangene staat Eric temidden van de argwanend kijkende gedrochten in de zaalgrot. Lang behoeft onze held echter niet te wachten, want een lange, in het zwart gehulde figuur treedt te voorschijn uit de werkplaatsen en zegt: „Ik ben Lauri. Wie zijt gij, vreemde met de koningskroon op, en wat verschaft mij de eer van uw bezoek?"
Zo kort mogelijk vertelt Eric de tovenaar nu wat het doel van zijn komst is en op het wasbleke gezicht van Lauri komt een flauwe blos van woede... „Wat! Een onwaardige heeft het gewaagd zich van een mijner zwaarden meester te maken? Ik zal u helpen, doch... alleen wanneer gij mij bezweert een tegendienst te zullen leveren."

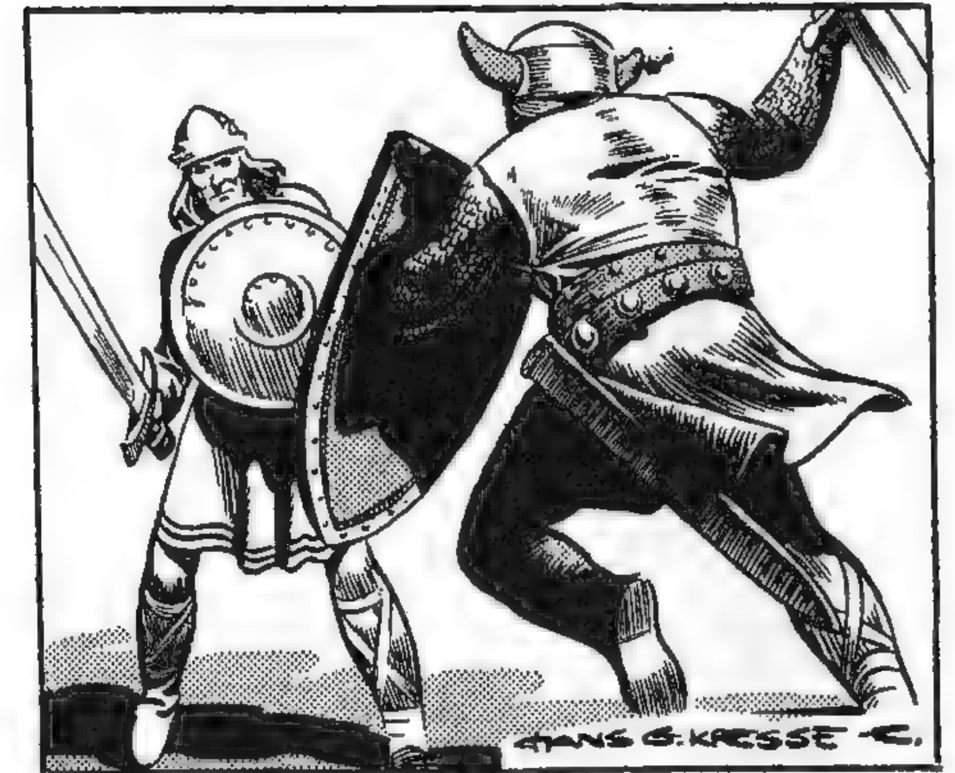

„Welke is de dienst die gij van mij verlangt in ruil voor de uwe?" vraagt Eric, doch de tovenaar lacht op een vreemde manier.
„Er is geen haast mee, mijn vriend. Uw toezegging is mij nu voldoende . . ."
Eric aarzelt. Hij weet niet wat de tovenaar van plan is maar zijn tijd is kostbaar en ten slotte geeft hij zijn koninklijk erewoord.
„Dat is genoeg," grijnst Lauri. „Thans ben ik bereid u te helpen tegen de moordenaar." Met een snelle beweging gespt hij het lange, fonkelende zwaard dat om zijn middel hangt los en steekt het Eric toe.
„Ziehier! Dit is mijn eigen zwaard. Degene die het bezit is onoverwinnelijk en kan de wereld bezitten . . ." Veelbetekenend ziet hij onze held aan, en een ogenblik kijken de beide mannen elkaar strak in de ogen, doch dan schijnt de tovenaar overtuigd. „Het is wel," zegt hij. „Gij zult geen misbruik van uw vreselijke macht maken," en met een vreemde grijns laat hij het zwaard los.
Snel gespt Eric het verschrikkelijke wapen om, en met een korte groet neemt hij afscheid van zijn zonderlinge bondgenoot. Wanneer hij enkele minuten later weer in de buitenlucht staat, slaakt hij een zucht van opluchting. De atmosfeer in de ondergrondse werkkamers van Lauri had hem een onbehaaglijk ongezond gevoel gegeven. Snel legt onze held nu de weg terug af. Hij stijgt op zijn trouwe schimmel, en rijdt nog eenmaal langs de verblijfplaats van de Vala. Doch zij is druk aan het spinnen en schijnt zijn aanwezigheid niet te bemerken. Eenmaal buiten het woud geeft Eric zijn paard de sporen.
„En nu er op los," gromt hij en hij stormt voort naar de burcht van Baldon.

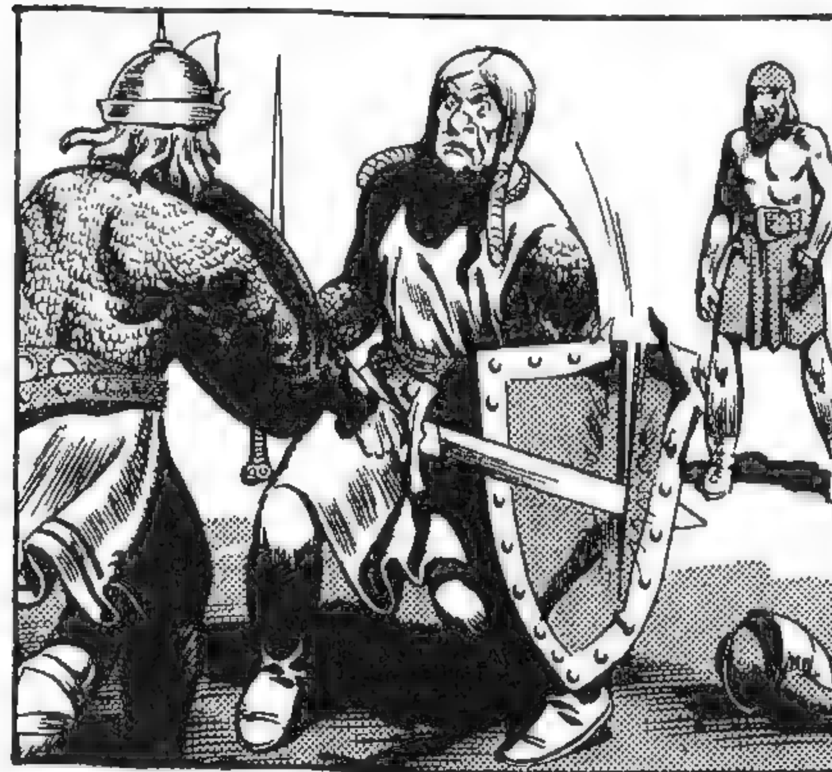
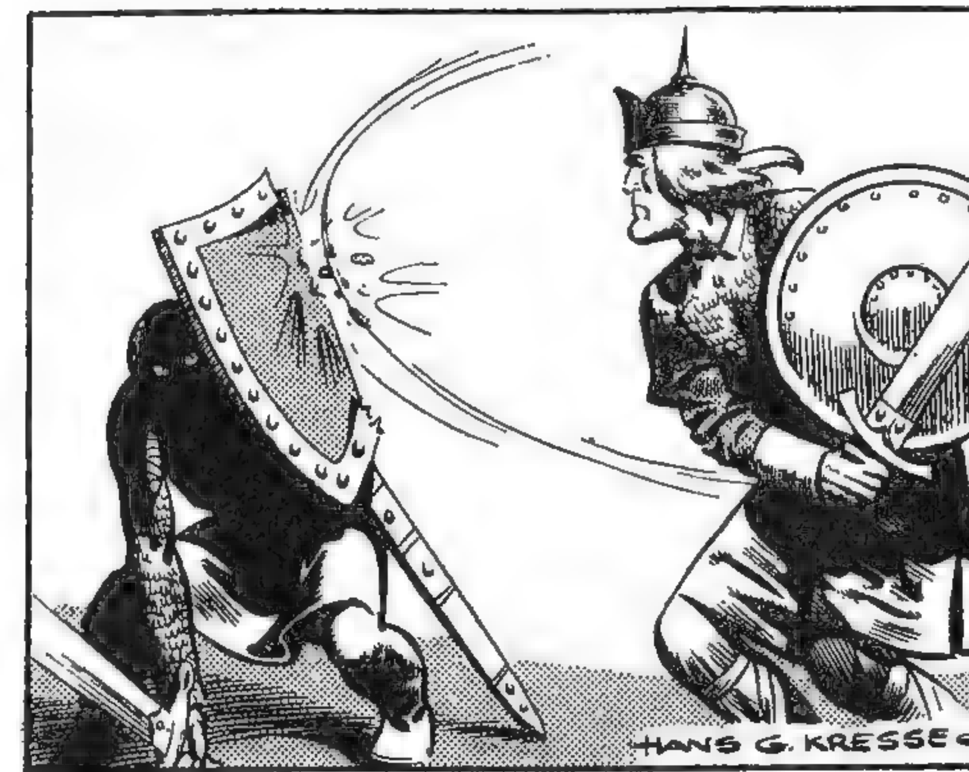
Eric kent nu de weg naar de burcht van zijn tegenstander. Overdekt met schuim galoppeert hij het binnenhof op, en springt uit het zadel. Hij werpt de teugels toe aan een verbijsterde schildwacht, en met grote passen begeeft hij zich naar de binnenpoort. De aanwezige krijgers slaan hem verwonderd gade, en op hun hoede lopen zij achter de koning aan. Een schildwacht wil hem tegenhouden, doch Eric neemt de man met felle blikken op en zegt dreigend:

„Sta jij op tegen je koning? *Laat mij door!*" De woedende blikken en de houding van onze held hebben het juiste effect: stamelend treedt de schildwacht achteruit.

Baldon, de moordenaar van Wogram en enkele andere edelen van twijfelachtig allooi, zitten aan de dis, wanneer eensklaps de grote deuren opengeworpen worden en Eric, begeleid door een onthutste schildwacht, met dreunende stap en kletterend zwaard binnentreedt . . . Verwonderd en, ondanks zichzelf wel wat ongerust, staat Erics reusachtige tegenstander half uit zijn stoel op. Middenin de zaal blijft onze held staan en zegt:

„Ik daag u uit, met mij de wapens te kruisen voor de derde en laatste maal! De moordenaar van mijn vader zal zijn straf niet ontgaan!" Een ogenblik heerst er een doodse stilte in de grote zaal, maar dan begint de moordenaar smalend te lachen, waarmee al spoedig de anderen instemmen . . .

„Voor de derde maal, zegt gij? Welaan, ik ben bereid, doch deze maal zal je schande zich vergroten!" brult de kerel en staat op. Opnieuw wordt een ruimte afgebakend en opnieuw stellen de vijanden zich tegenover elkaar op. Met een triomfantelijke grijns omknelt de reus zijn zwaard en wanneer het sein tot de strijd gegeven is, springt hij met een woedend gegrom op de Noorman toe.

In een wijde kring staan de mannen van Baldon het gevecht gade te slaan. Geen van hen verkeert in twijfel over de afloop ervan, en met nauw verholen plezier zien zij hun favoriet de aanval openen. Doch hun vreugde verandert al spoedig in onrust, want met een listige beweging pareert Eric de slag en wat ieder verwachtte, gebeurt ditmaal niet: het zwaard van de koning blijkt tegen dat van zijn vijand bestand te zijn! Ook de reus bemerkt dit met verwondering en hij hernieuwt zijn poging in een wilde, onstuimige uitval. Meesterlijk vangt Eric de slag op met zijn schild, en op hetzelfde ogenblik scheert zijn zwaard bliksemsnel door de lucht . . . Met een onplezierig lachje neemt onze held weerwraak. De platte kant van het wonderlijke zwaard kletst luid tegen de wang van de moordenaar en door de schok verliest deze zijn hoofddeksel. Een onrustig gemompel gaat door de gelederen van Baldon, doch hun onrust zal nog stijgen. Hun favoriet, ontdaan van zijn hoofddeksel, wijkt verschrikt enkele passen achteruit en kijkt zijn tegenstander met uitpuilende ogen aan. Hij begrijpt dat de koning een zwaard heeft gevonden dat tegen het zijne bestand is, zodat het er nú in de eerste plaats op aankomt, wie van de twee kemphanen de beste zwaardvechter is.

Op dit punt is Erics tegenstander echter verre van gerust, want Erics vaardigheid met dit wapen is maar al te goed bekend. Met een niets goeds belovend lachje herneemt Eric het initiatief. De reus weert zich zo goed mogelijk, doch dan, met een bliksemsnelle slag, klieft onze held het schild van zijn tegenstander, en nu verschijnt doodsangst in diens ogen. Voortdurend poogt hij nu zich aan de strijd te onttrekken, maar Eric laat hem geen ogenblik met rust en wanneer de moordenaar zich voor een geweldige slag wil dekken, wordt zijn schild aan splinters geslagen.

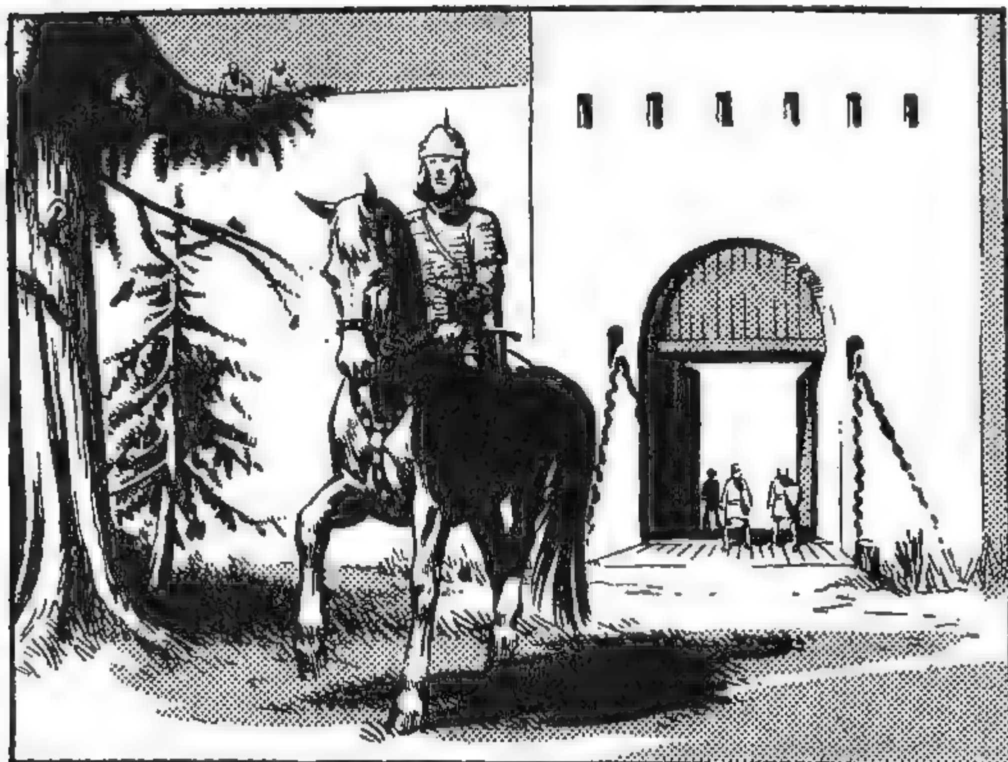

Nu is de strijd gauw beslist, Eric vecht met het vuur van de rechtvaardige. Het geheimzinnige zwaard van Lauri doet zijn werk, en als de moordenaar ontzield ter aarde ligt, is — eindelijk — de dood van koning Wogram gewroken. Als bij toverslag verdwijnt bij Eric alle haat jegens zijn vijand en met een sombere blik staart hij naar het stille, levenloze lichaam. Langzaam steekt hij het zwaard van Lauri terug in de schede en dan ontneemt hij, onder de ogen van de zwijgende Baldon en diens trawanten, de gevallen moordenaar het onrechtvaardig verkregen zwaard. Met een strak gelaat wendt Eric zich naar de hem omringende mannen en zegt:

„De wraak is volbracht; het zwaard dat eens aan koning Wogram toebehoorde is thans teruggekeerd tot de zoon: koning Eric. Jij staat hier tegenover je koning, doch niet als koning spreek ik thans tegen je, maar als vriend. Laten wij de oude veten vergeten en trachten in vrede en vriendschap met elkander te leven! De welvaart van het land is ermee gebaat en er zal blijdschap zijn in alle harten."

Verwachtingsvol kijkt hij de mannen aan, en in het bijzonder richt hij zijn blikken op Baldon. Doch zo Eric al hoopte de vriendenhand toegestoken te krijgen, wordt hij daar diep in teleurgesteld. Slechts haat en achterdocht is op de gezichten tegenover hem te lezen. Enige ogenblikken heerst er een beklemmende stilte op de binnenplaats, en langzaam komt er een verbeten uitdrukking op Erics gezicht.

„Goed," zegt hij met opeengeklemde tanden en een onheilspellend gezicht. „Je weigert mijn vriendschap? Het zij zo! Denk echter niet dat dit mijn houding tegenover *rovers* verandert. Ik *beveel* je dan, je roverspraktijken te staken. Zo je dit bevel in de wind slaat, zal ik je met de wapens daartoe *dwingen!"*

Na deze, voor geen twee uitleggingen vatbare waarschuwing stijgt Eric te paard en rijdt, onder de vernietigende blikken van Baldon en zijn mannen trots de poort uit. Met dansende stappen loopt de schimmel voort en Eric heeft, nu zijn taak volbracht is, niet de minste haast. Indien hij echter geweten had wat Baldon voor plannen smeedde, zou hij niet zo blijmoedig geweest zijn. Onmiddellijk na zijn vertrek heeft Baldon zich met zijn naaste medewerkers teruggetrokken en men beraamt een plan om Eric uit de weg te ruimen. Door het feit dat onze held twee onoverwinnelijke zwaarden in zijn bezit heeft, durft Baldon niet openlijk aan te vallen. Eric zou ongetwijfeld ontkomen en met een leger terugkeren om de aanslag te wreken. Neen, Baldon heeft een ander, een beter plan. Men moet Eric onschadelijk maken, vóórdat hij in de gelegenheid is zijn zwaard te trekken, en zónder dat hij weet dat Baldon er in gemoeid is. Mislukt de aanslag tóch, dan kan Baldon altijd zeggen dat hij van niets wist.

Wanneer dit plan tot in de puntjes uitgewerkt is wordt een drietal mannen uitgezocht en zo rijden dan even later drie ruiters door het woud om Eric een hinderlaag te leggen.

Het duurt niet lang of zij zijn Eric, doordat zij een kortere weg genomen hebben, een flink stuk vooruit, en op een geschikte plek leggen de drie rovers zich in hinderlaag. Geduldig wachten zij af. De uren verstrijken, maar ten slotte zien zij hun slachtoffer aankomen en ongemerkt sluipen zij naderbij.

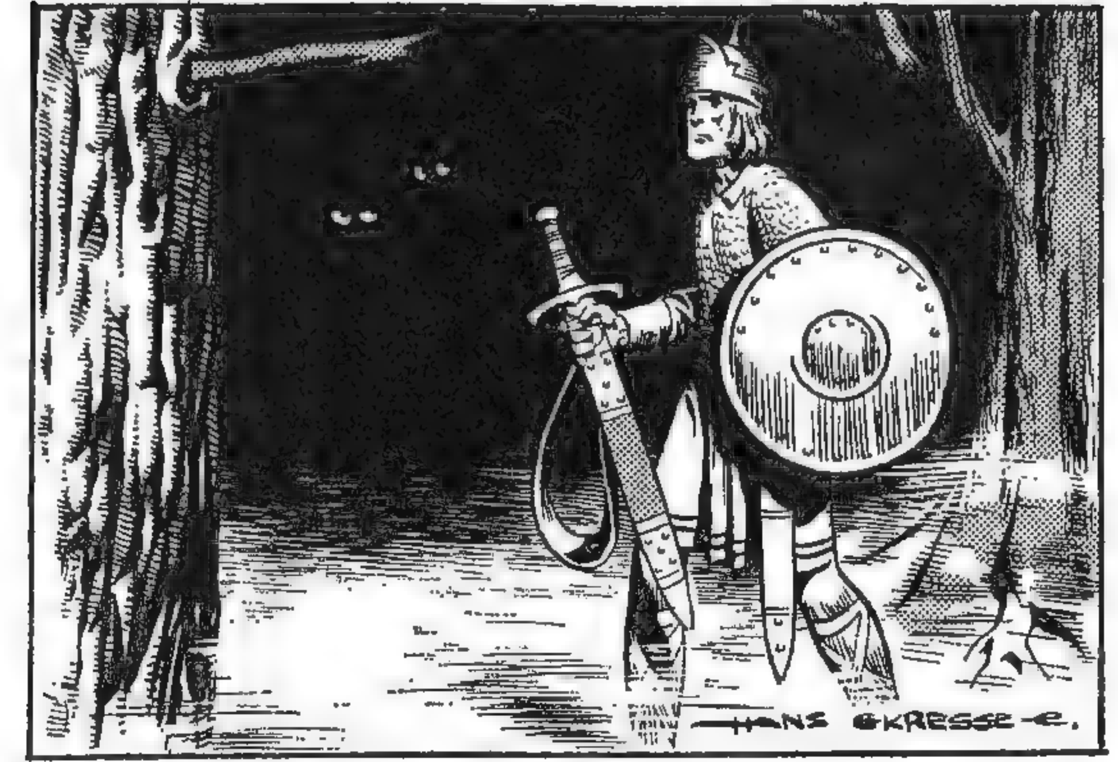

Niets kwaads vermoedend rijdt Eric stapvoets door het woud, wanneer eensklaps op een donker plek drie kerels van achter de bomen vandaan springen.
„Rovers," schiet het onze held door het hoofd, en snel grijpt hij naar zijn zwaard. Doch zijn paard speelt hem parten. Het nerveuze dier, hevig verschrikt door de plotselinge verschijning der mannen, steigert wild en de teugel ontglipt hem. Een der rovers, die ziet wat er gaat gebeuren, springt snel achter Erics paard om daar de koning op te vangen, doch hij rekent buiten de waard. Onze held glijdt ruggelings van zijn paard. In een flits ziet hij de opgeheven arm met het flitsende zwaard, en snel als de weerlicht rolt hij zich om. Zijn voet schiet vooruit en treft de rover op diens kaak. Met een ondefinieerbaar geluidje laat de man zijn zwaard vallen en zakt bewusteloos op de grond. Nu stormt ook de tweede rover naderbij en het ziet er even gevaarlijk voor onze held uit. Met het zwaard geheven voor een beslissende stoot springt de kerel op Eric toe. Bliksemsnel trekt deze Lauri's zwaard, en terzijde vallend steekt hij zijn been voor dat van zijn aanvaller, die het evenwicht verliest en op de grond tuimelt. Zonder naar de man te kijken maakt Eric zich gereed de derde rover te vangen, maar deze blijkt inmiddels verdwenen te zijn. Zodra de kerel had gezien dat Lauri's zwaard uit de schede flitste, verdween bij hem alle lust op een gevecht, en zijn makkers in hun ongeluk latend, is hij snel en ongemerkt gevlucht.

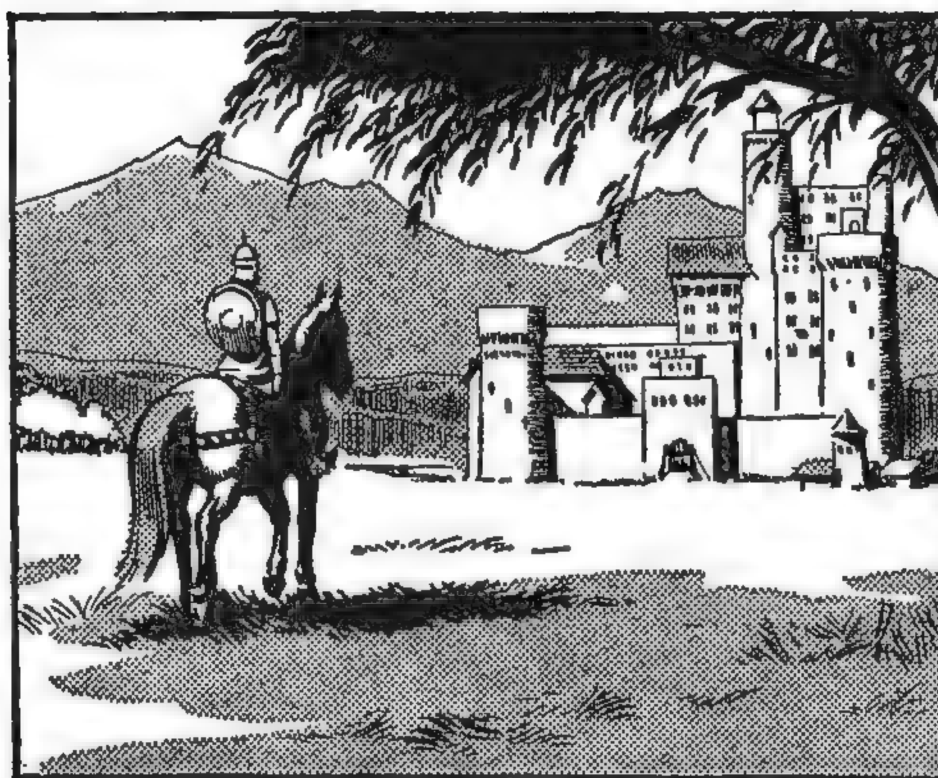

Een beetje verwonderd kijkt Eric in het rond. Zijn eerste aanvaller gaat langzaam overeind zitten en met het zwaard gereed, stapt Eric op hem toe. Wanneer hij het stom verwonderde gezicht van de kerel ziet, kan onze held een lach niet onderdrukken. 's Mans hoofd optillend zegt Eric grinnikend: „Zo worden rovers onthaald!" Maar met een lichtelijk verontwaardigde trek op zijn gezicht zegt de man: „Ben geen doved, ben kdijged van heed Baldon. Moest koning Edic uit de weg duimen, maad de bliksem schijnt ingeslagen te zijn."
Eric heeft moeite om zijn lachen te houden. Maar dan brengt de mededeling van de krijger hem tot nadenken. Dus Baldon zit er achter. Hm! Hij zal hem leren!
Wanneer de boeven weer een beetje bekomen zijn zegt Eric streng: „Luister! Ga naar Baldon terug en zeg hem, dat koning Eric deze attentie op een gepaste wijze zal belonen. Verdwijn!"
Schielijk springen de mannen op en willen het bos insnellen met medeneming van hun wapens, maar de stem van Eric houdt hen terug. „Laat je wapens hier achter, daar zorg ik voor!" zegt hij zo grimmig mogelijk, daar het feit dat de een steeds zijn kaak vasthoudt, hem in een lach dreigt te doen schieten. Schaapachtig volgen de kerels dit bevel op en dan verdwijnen zij achter de stammen.
In zichzelf grinnikend neemt Eric de wapens op en vervolgt zijn tocht. Bij een klein riviertje ontdoet hij zich van deze last en zet hij in galop zijn tocht voort. Tegen de avond bereikt hij het duistere woud weer. Van de Vala is geen spoor te bekennen en te voet gaat hij verder om Lauri zijn zwaard terug te geven. Hij bemerkt niet hoe hij vanuit het duister door glinsterende ogen bespied wordt.

Tevergeefs wacht Eric op de komst van Lauri of op een zijner knechten, en tenslotte besluit hij het geleende zwaard ergens op een in het ooglopende plaats neer te zetten. Voorzichtig plaatst hij het wapen tegen een boom en dan ontwaart hij een paar ogen, die hem vanuit het duister aanstaren. Deze ontdekking brengt hem in de war en vlug keert hij terug om het zwaard voor eventuele kwade elementen te behoeden, als een zachte stem hem toeroept:
„Het is wel! Ga thans, het zwaard is veilig!"
Aarzelend verwijdert Eric zich en met een gevoel van spijt overdenkt hij welk een macht dit zwaard hem had kunnen bezorgen. Doch deze gedachte vervliegt even spoedig als zij gekomen is en snel keert Eric nu naar zijn paard terug. De gehele nacht rijdt hij door, en in de prille morgen bereikt hij zijn burcht.
Met gejuich wordt hij begroet. Lachend schrijdt Eric tussen zijn mannen door en stormt dan de trappen op naar zijn vrouw. Het weerzien is vol blijdschap en ook Pum-Pum deelt in de vreugde.
„Eric," zegt Winonah dan zacht, „ben je nu je wilde haren kwijt? Blijf je nu eindelijk thuis en wordt je een *gewone* gezellige man?"
„Ja meisje!" glimlacht onze held. „Ik blijf bij je, bij mijn volk, bij Noorwegen. Hoewel — hm — die wilde haren . . . je kunt nooit weten, misschien zit er zo hier en daar nog wel eentje . . ."
Heel onbescheiden gluurt Pum-Pum van achter het gordijn, maar dan trekt hij zich tevreden terug. Het kleine kereltje glimlacht ondeugend en met een gesnuif zegt hij:
„Veel goed! Wilde haren weg. Meester nu thuis. Nu koning blijft bij meesteres nu thuis; wordt gezellige man; alles mooi en waar. *Maar meester nooit worden* gewone *man!"*

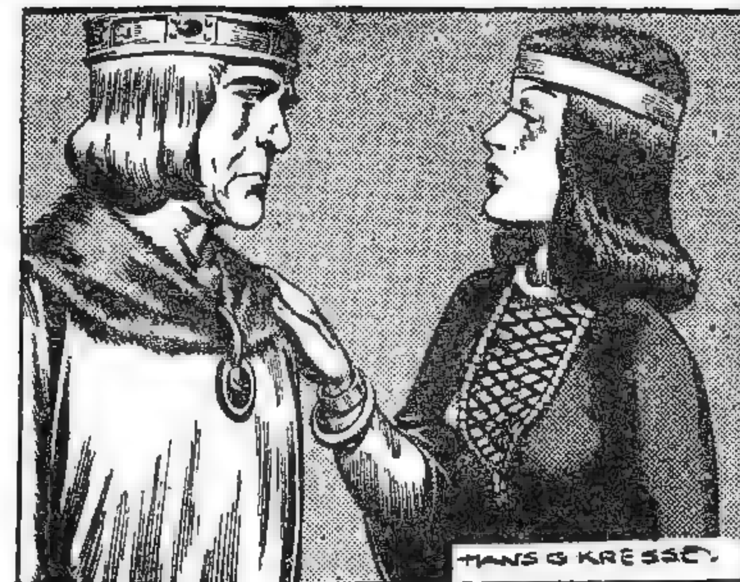
HET VERZOEK

VAN

DE TOVENAAR LAURI

Eric wijdt zich ten volle aan het koningschap en de welvaart van zijn land. Hij ontvangt hierbij veel steun van een oude raadsman, Gundal.

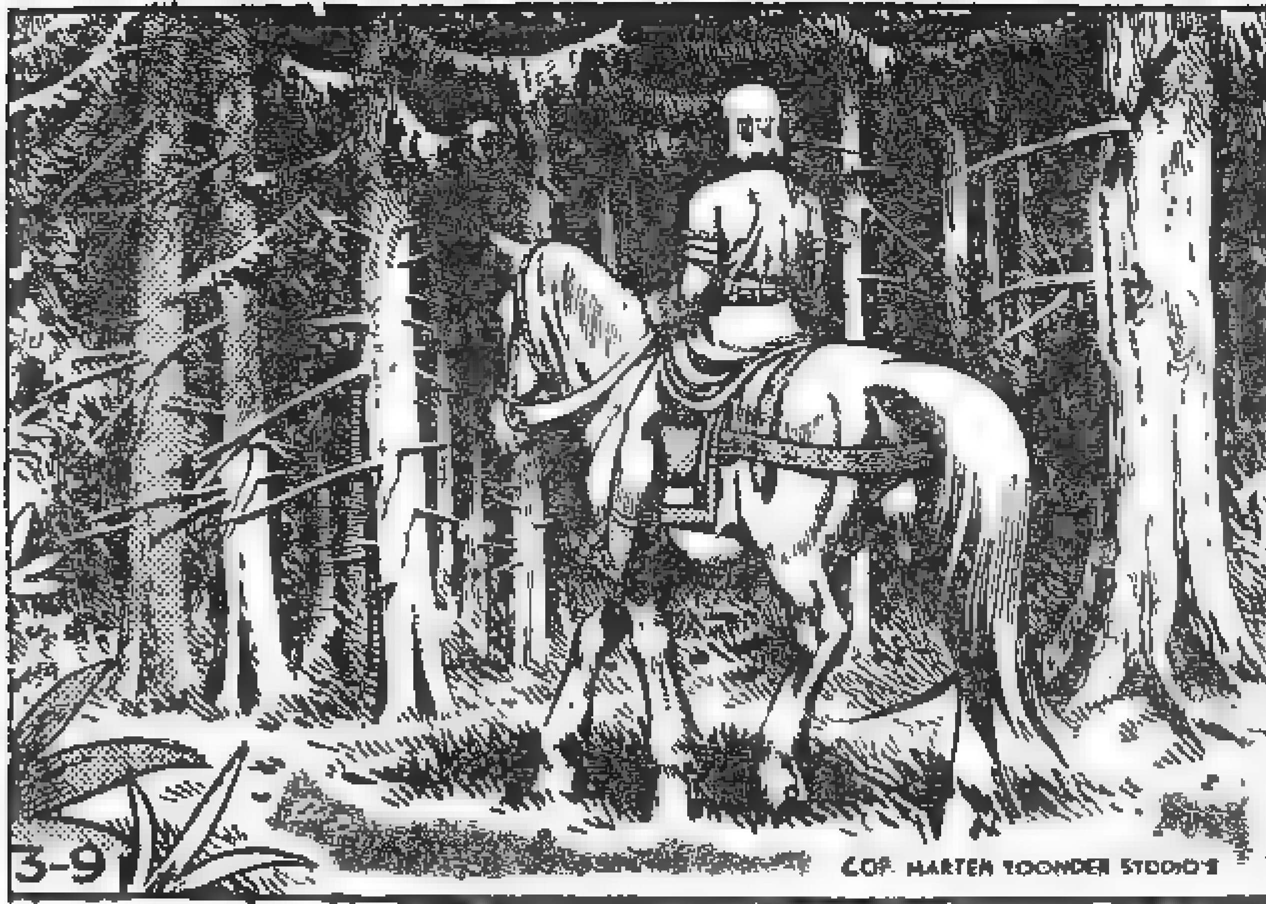
Hoewel er onder het bewind van Eric en diens wijze raadgever aldus welvaart heerst, en de vrede verzekerd is door de vriendschappelijke betrekkingen met de buurlanden, blijft de aanwezigheid van de vijandige Baldon en diens roversgezellen een gevaar voor de rust in het land. Daar het handjevol roverssoldaten van Baldon ongetwijfeld niet tegen het goed geoefende leger van Eric is opgewassen, behoeft er echter geen vrees te bestaan voor een oorlog. Er gebeurt echter niets ,en naarmate de maanden verstrijken verliest Baldon voor Eric aan belangrijkheid. Het werk van de jonge koning vergt zijn gehele aandacht.

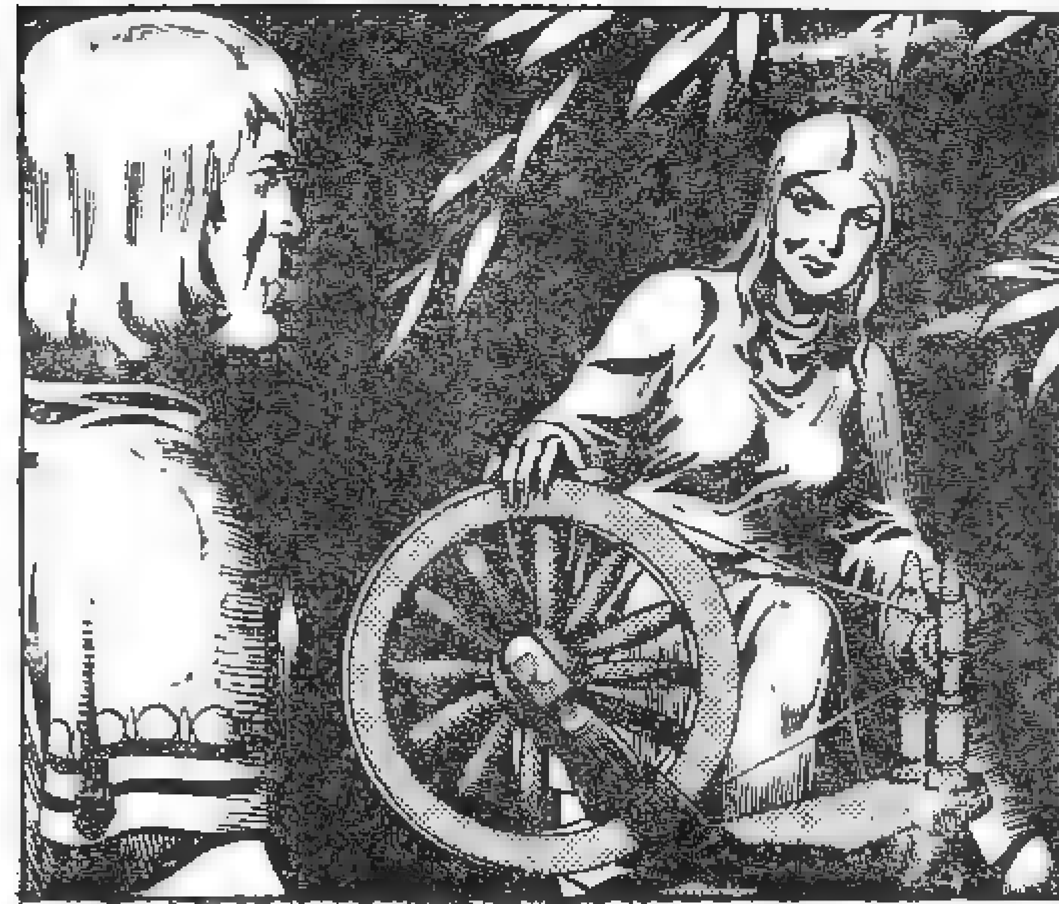
Toch, ondanks het feit dat zijn werk hem voortdurend bezig houdt, is hij niet tevreden. 's Avonds, na zijn dagtaak, zit hij soms uren in zijn werkvertrek te peinzen, en dan komen de herinneringen uit zijn vroeger avontuurlijk leven boven.

Het feit, dat hij hier in een kommerloos en rustig leventje zijn tijd voorbij laat gaan, hindert onze held en is oorzaak van zijn rusteloosheid.

Zo treft zijn vrouw hem op een avond aan. Reeds lang heeft Winonah de neerslachtige stemming van haar man opgemerkt. Het besef dat Eric zich niet gelukkig voelt stemt haar verdrietig. Nu de gelegenheid zich voordoet besluit zij eens met hem te spreken.

— Ge voelt u niet gelukkig, is het niet? zegt Winonah zacht. Ge verlangt naar de vrijheid, naar avontuur .Hier in de burcht van uw vader waar ge altijd zo graag wilde zijn, voelt ge u opgesloten. Toe Eric ,zeg mij of ik gelijk heb.

De volgende morgen is alles door Winonah's goede zorgen in gereedheid gebracht voor Eric's inspectietocht.

Onze koning besluit eerst een bezoek te brengen aan de Vala. Eric kent de weg en zonder moeite weet hij tot haar verborgen wijkplaats door te dringen. De profetes staart hem met haar vreemde ogen raadselachtig aan en met een glimlach vertelt ze hem dat ze, zoals gewoonlijk, wist dat hij komen zou.

— Ik spin uw lot, vervolgt zij. Gij zijt in een ondernemende gemoedstoestand. Gij zoekt het onrecht om het te bestrijden en te vernietigen. Welaan, Gij zult het onrecht op uw levenspad aantreffen. Gij zult het bestrijden, **UW GEHELE LEVEN LANG...**

Hier zwijgt zij een ogenblik.

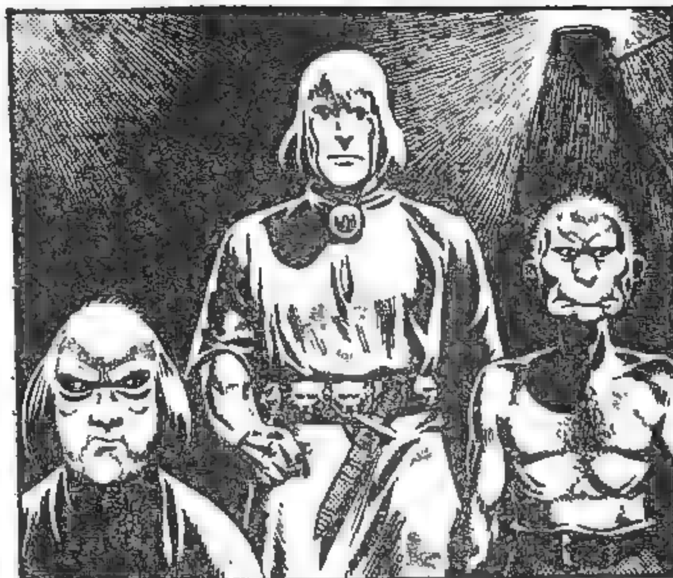
— Zeg mij heer, waarom begeeft Gij U in het avontuur terwille van anderen? Avontuur herbergt gevaar en gevaar herbergt... de dood. Indien gij wist zoals ik, wat U nog te wachten staat in Uw leven, zoudt ge U wel tweemaal bedenken alvorens U in het ongewisse te begeven.

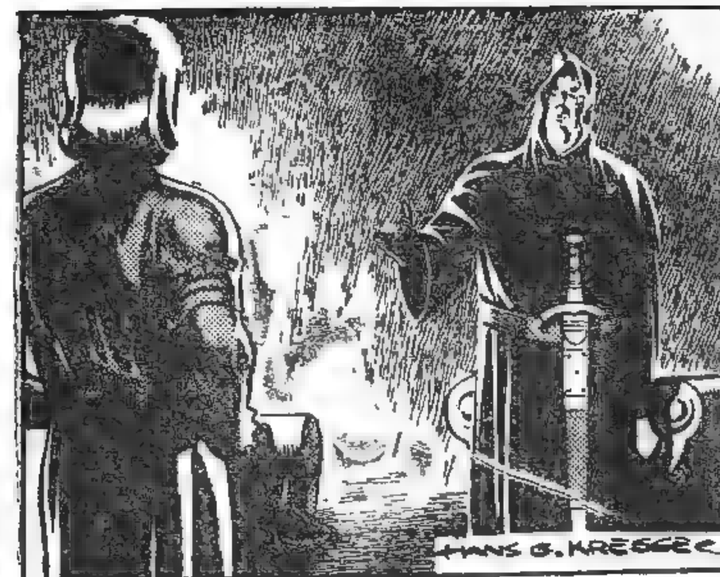
Een weinig verontrust door deze woorden verzoekt Eric de profetes hem de toekomst te openbaren doch zij schudt afwijzend het hoofd.

— Gij vreest het onbekende toch niet? Is de vlam van Uw rechtvaardigheidszin niet zo groot? Komaan, begeef U naar Lauri de tovenaar! Hij heeft U nodig en zal zorgen, dat Gij het onrecht kunt bestrijden! **MEER DAN U LIEF IS!**

Raadselachtig kijkt de Vala onze held aan bij deze woorden. en met een armbeweging beduidt zij hem te vertrekken. Schoorvoetend voldoet Eric aan dit zwijgende verzoek .De woorden van de profetes bevallen hem maar matig.

Op de aanwijzingen van de Vala begeeft Eric zich dieper in het woud naar de plaats waar Lauri zijn duistere werkplaats heeft. Het feit dat de tovenaar hem nodig heeft, herinnert Eric eraan dat hij Lauri eens op erewoord beloofd heeft, een dienst te zullen bewijzen, en ongetwijfeld is het dat, waar de Vala op doelde...

Eric spoedt zich door het zwijgende donkere woud, en op de gebruikelijke wijze wordt hem toegang verschaft tot Lauri's eigendom. Begeleid door twee afzichtelijke gedrochten, schrijdt Eric door de onderaardse gang, en tot zijn verbazing gaan zij ditmaal de werkplaats voorbij. Een der gedrochten trekt een zwaar gordijn opzij, en beduidt Eric de daarachter liggende ruimte te betreden. Verwonderd kijkt onze held in het rond. Op verscheidene plaatsen branden toortsen, welke een flikkerend licht verspreiden. Voor een knappend vuur staan een aantal stoelen, verder is het vertrek leeg. Doch het vreemdst van alles is dat nergens muren zichtbaar zijn, alles is gehuld in een vreemd waas, een soort nevel, welke een geheimzinnige sfeer schept. Als een spookverschijning doemt eensklaps uit de nevel de lange gestalte van Lauri voor Eric op en de hoge stem van de tovenaar zegt :

— Gaat zitten, geëerde gast, Uw bezoek is mij welgevallig, want reeds enige tijd verlang ik er naar U hier te zien... Ik heb dingen van groot gewicht met U te bespreken...

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI

Op uitnodiging van Lauri neemt Eric plaats in een der stoelen vlak bij het vuur en dan klapt de tovenaar in de handen.

— Allereerst een verfrissing, glimlacht hij met een uitnodigend gebaar. Vlak naast hem verschijnen met een licht suizen, een schaal torsend, twee wasbleke armen uit de nevel. Met afgrijzen kijkt Eric naar de tovenaar, doch als hij diens spottend lachje ziet, neemt hij met een onbewogen gezicht een appel uit de schaal.

— En thans terzake, klinkt de hoge stem van de tovenaar.

Gij herinnert U de belofte, dat gij mij voor de hulp welke ik U verleende bij het wreken van uw vader's dood, een dienst zoudt bewijzen? Welnu thans is het ogenblik gekomen.

— Gij kunt de tegendienst welke ik van U eis, aflossen, door mij Uw eerste kind bij de geboorte af te staan, fluistert Lauri. Met moeite weet Eric zich te beheersen.

— Nooit ! sist hij. Vraag wat Gij wilt, maar dàt niet !

— Mooi, lispelt Lauri. Dan blijft ons nog slechts over de tegendienst te eisen, en met stemverheffing vervolgt de tovenaar.

— Binnen zeven dagen vertrekt Gij van hier naar een ver land. In dat land wonen de mensen in gouden huizen, zij hebben gouden messen. Zij wentelen zich in het goud en tellen het niet. Gij zult daarheen varen en mij een scheepslading van dat goud brengen!

Zwijgend luistert Eric naar de aanwijzingen voor de reis, en de beschrijving van het Goudland welke de tovenaar hem geeft. Lauri besluit :

— Deze reis is niet van gevaren ontbloot. Neem Uw beste krijgers mede, en verlies nimmer het zwaard van Wogram uit het oog !

Nadenkend hoort Eric deze woorden aan. Het vooruitzicht, Winonah te moeten verlaten, lokt hem in het geheel niet aan...

Peinzend neemt Eric afscheid van de tovenaar en in nadenken verzonken wandelt hij door het woud. Winonah zal alleen en onbeschermd achterblijven... De roofzuchtige Baldon heeft na zijn vertrek vrij spel. Slechts zeven dagen heeft hij om maatregelen te nemen. Het zou een misdaad zijn te vertrekken zonder voor zijn kleine, dappere vrouw, veiligheidsmaatregelen te hebben getroffen. De tijd is te kort om Baldon gewapenderhand tot onderwerpen te dwingen. Er zal dus van een list gebruik gemaakt moeten worden. Maar welke list zal de vlijmscherpe geest van deze rover om de tuin kunnen leiden?

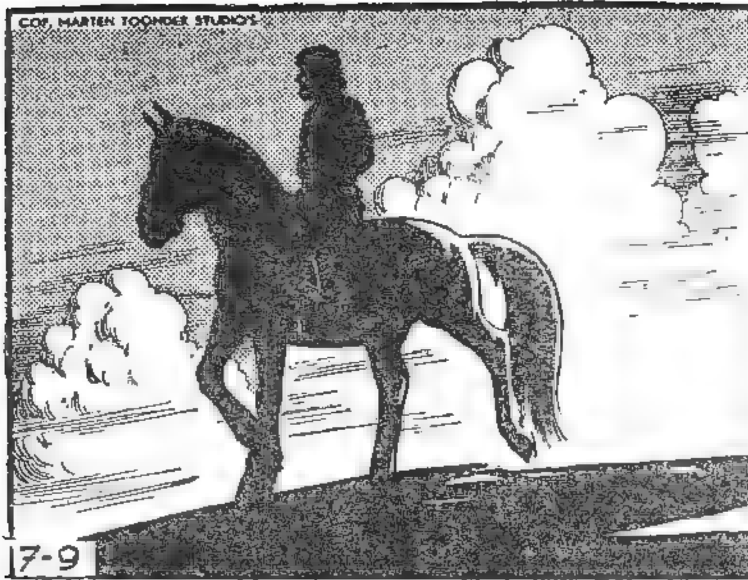
Zuchtend gaat Eric op een omgevallen boom zitten en vergeefs poogt hij een geschikt middel te vinden om Baldon te kortwieken. Wanneer hij na enkele uren nog even ver is, besluit hij ten einde raad nog eens naar de Vala te gaan, teneinde deze om raad te vragen.

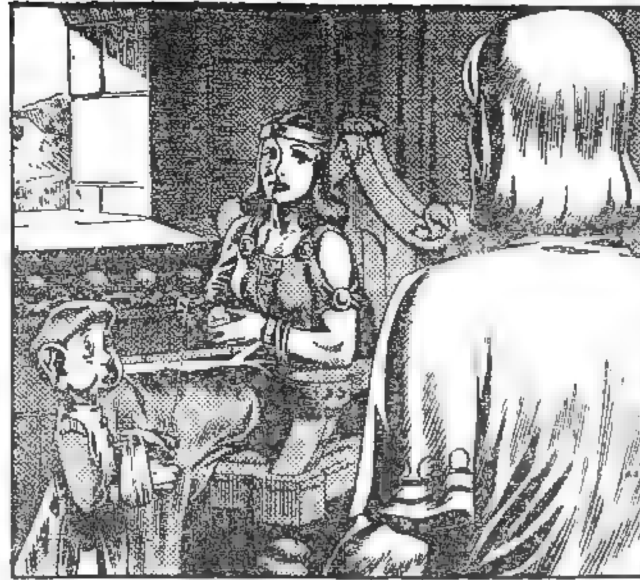
De profetes ontvangt hem beminnelijk en hoort zijn moeilijkheden zwijgend aan.

Geen nood, mijn koning, zegt zij, komt tijd komt raad. De draad van Uw lot is stevig en lang. Toch zijn er tere plekken in het weefsel... Luister thans, dan zal ik een tip van de sluier, welke over Uw toekomst hangt, oplichten.

Nieuwsgierig gaat Eric zitten en de Vala begint langzaam te spreken.

Het ware te vroeg om nu reeds te vermelden, welke dingen zij vertelde, doch toen de profetes uitgesproken was, stonden Eric's ogen wijd open van ongeloof en verwarring, en de kleur was zelfs uit zijn lippen verdwenen.

Eric is zeer onder de indruk van de dingen welke de Vala over hem verteld heeft. Haastig neemt hij afscheid en stijgt in het zadel van zijn geduldig paard, dat hem nu weer huiswaarts voert. Zijn terugkomst in de burcht is een verrassing. Winonah zit met behulp van de ijverige Pum-Pum schapenwol te kluwen, wanneer Eric haar vertrek binnenkomt.

Een ogenblik slaat de jonge koning dit vredig toneeltje gade, en hij voelt zich diep ongelukkig dat hij hier de rust moet storen. Winonah ziet aan zijn ernstig gelaat dat er iets aan de hand is, en verontrust komt zij op haar man toe. Zo kort mogelijk legt Eric de zaak uit en hij besluit :

— Er is geen andere mogelijkheid meisje, hoe treurig het ook is. Ik heb mijn woord gegeven. De koning moet het voorbeeld geven, zelfs... zelfs al gaat het ten koste van zijn eigen geluk.

Winonah knikt zwijgend en Pum-Pum staat zielig van de een naar de ander te kijken.

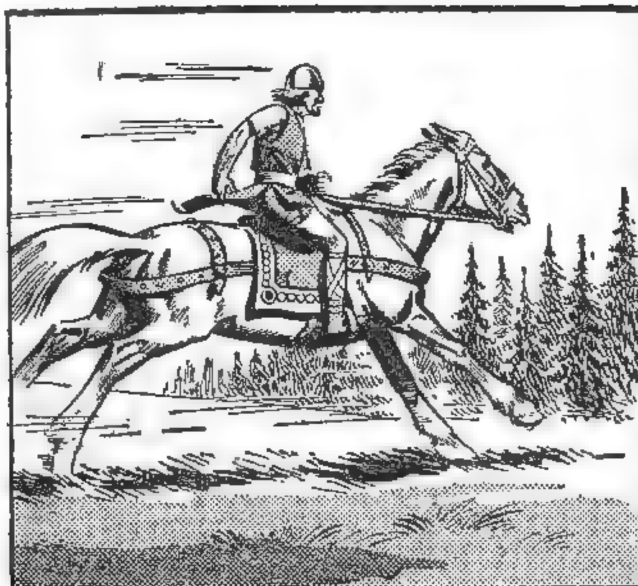
Die avond bespreekt Eric alles nog eens met Gundal en Winonah.

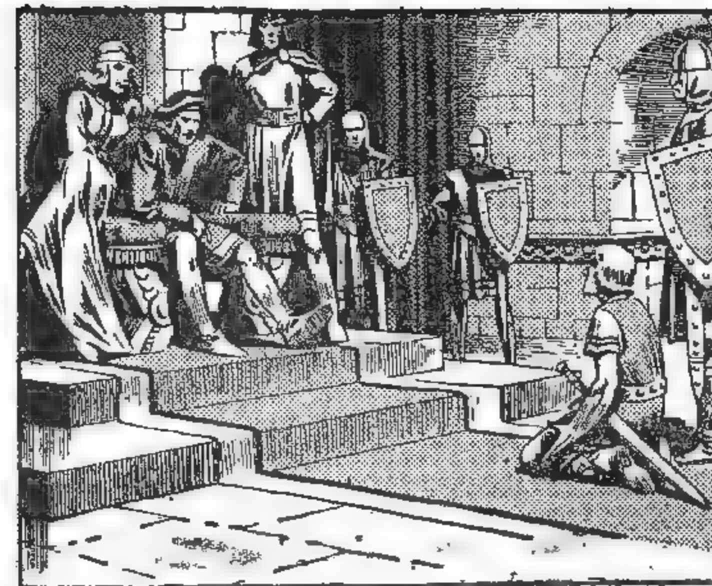
— Gij, zegt Eric, wijzend op de oude man, gij zult mijn plaatsvervanger zijn. Ik geef U volmacht te handelen naar goeddunken. Maak alles in gereedheid. zodat ik uiterlijk de zevende dag kan vertrekken.

Dan, met een tedere blik op zijn vrouw, die stil zit te mijmeren, vervolgt Eric :

— Thans zullen wij onze aandacht bepalen tot Baldon. Deze man moet onschadelijk gemaakt worden vóórdat ik vertrek. Wat ons redden kan is een list en ik geloof, dat ik iets weet.

— Kijk eens, legt Eric uit, ik neem mijn dapperste edelen mee. De soldaten zijn wel flinke kerels ,maar zij missen dan hun hogere leiders. Baldon is een slimme kerel, en zal daar gebruik van weten te maken. Ons ontbreekt de tijd om met hem een strijd aan te binden. Wij kunnen hem laten doden, maar dat is moord. Hem hierheen lokken en hem dan gevangen nemen is laf en eerloos. Er blijft ons nog een oplossing over: **HEM MEENEMEN OP DE BOOT MET ZIJN VOORNAAMSTE TRAWANTEN !**

Verwonderd kijken Winonah en Gundal de koning aan, maar deze gaat onverstoorbaar voort:

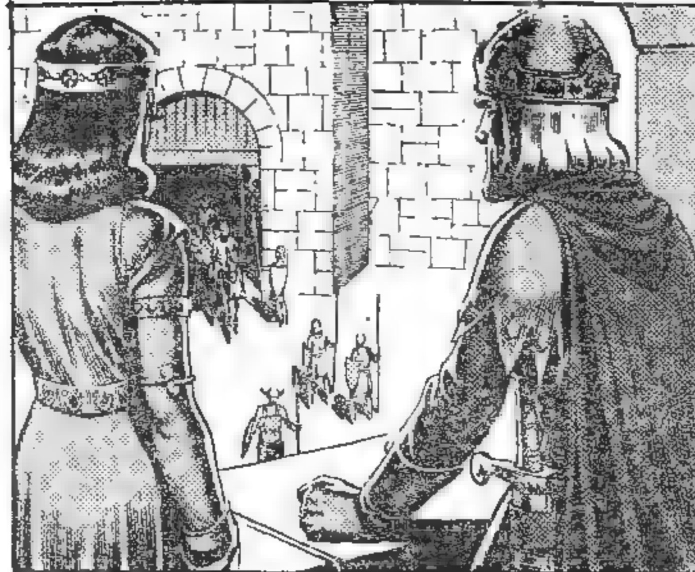
— Daar zijn twee voordelen aan verbonden: in de eerste plaats is hij uit Noorwegen verwijderd, en in de tweede plaats heb ik hem dan voortdurend onder toezicht. Nu vraagt gij u af: hoe krijgen we hem zonder dwang, geheel vrijwillig? Dat zal ik nu vertellen.

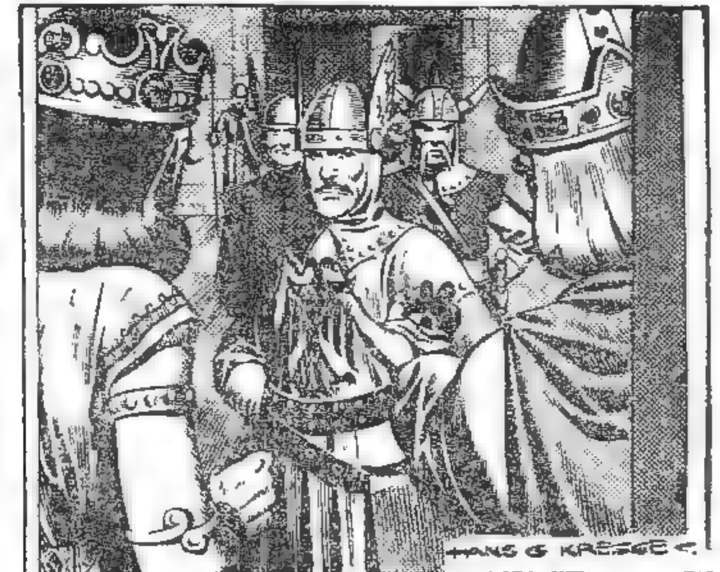
Kort legt Eric uit, hoe hij zijn plan denkt uit te voeren, en wanneer de jonge koning uitgesproken is, betuigen zowel Gundal als Winonah bewonderend hun instemming.

De volgende morgen vroeg zendt Eric een boodschapper uit naar het roversnest. De man spaart zijn paard niet en reeds diezelfde avond heeft hij Baldon's burcht bereikt. Verwonderd laat men hem in de ridderzaal, waar Baldon Eric's boodschapper argwanend beschouwt. De ruiter knielt onderdanig en zegt hijgend :

Grote heer, mijn meester, Eric de Noorman, nodigt U vriendelijk uit tot een bezoek aan zijn kasteel. Gij, oh machtig heer, zult daar tezamen met Uw edelen de geëerde gast zijn van mijn meester.

— Zo! schampert Baldon, welk een eer! Hij staart enkele tellen nadenkend voor zich uit, want hij begrijpt heel goed dat er een bedoeling achter deze uitnodiging schuilt...

Een van de aanwezige dames fluistert iets in het oor, maar de rover schudt het hoofd. Iets oneervols, een valstrik behoeft hij niet te vrezen. Daar staat Eric's naam borg voor. De beste manier om er achter te komen wat zijn oude vriend wil, is de uitnodiging aan te nemen, en met een neerbuigende welwillendheid antwoordt Baldon de bestofte boodschapper:

— Ga heen en zeg Uw meester, dat ik zijn uitnodiging aanvaard heb.

Alles is in Eric's burcht in gereedheid gebracht voor de ontvangst van de rover, en op een namiddag kondigt een heraut de komst van de gasten aan.

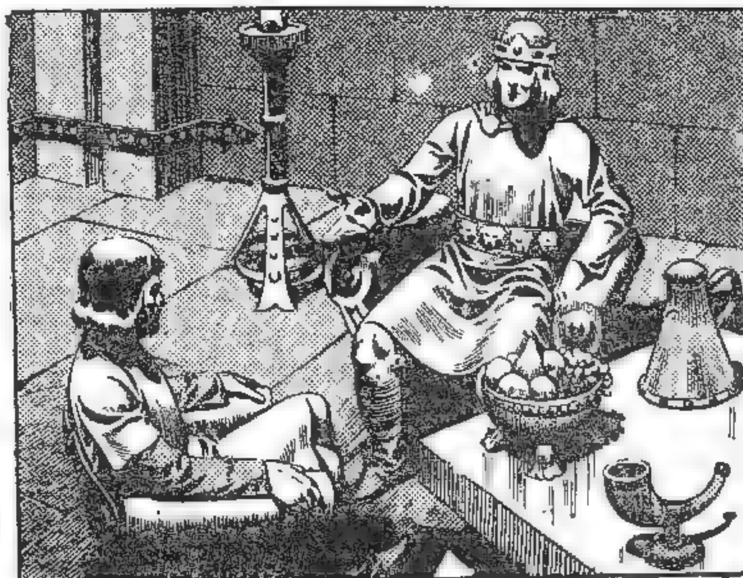
Eric en Winonah zijn vanuit een van de vensters van de troonzaal getuige van Baldon's intocht, en het paar neemt op hun zetels plaats om de gasten te verwelkomen.

Lang behoeven zij niet te wachten. De zware deuren draaien langzaam open en Baldon en zijn hoofdman stappen naar binnen, in volle wapenuitrusting. Aanstellerig en zelfbewust schrijden de rovers tot voor de troon van hun koning, die hen echter vriendelijk welkom heet.

Brutaal treedt Baldon naar voren en op koude, onverschillige toon, vraagt hij:

— Wat wenst Gij van ons? Zegt het spoedig, opdat wij weer vertrekken.

Eric laat zich door deze onvriendelijke houding niet uit het veld slaan. Hij buigt zich voorover en zegt:

— Ik wens niets van U, vrienden. Komt, ontdoet U van deze oorlogskledij en laat Uw vijandige houding varen. Gij zult mijn geëerde gasten zijn voor een paar dagen.

Dan richt Eric zich in het bijzonder tot Baldon.

— Wanneer Gij U van Uw krijgskleding ontdaan hebt, zullen wij alleen een kleine bespreking voeren over iets waar gij zeker belang zult in stellen.

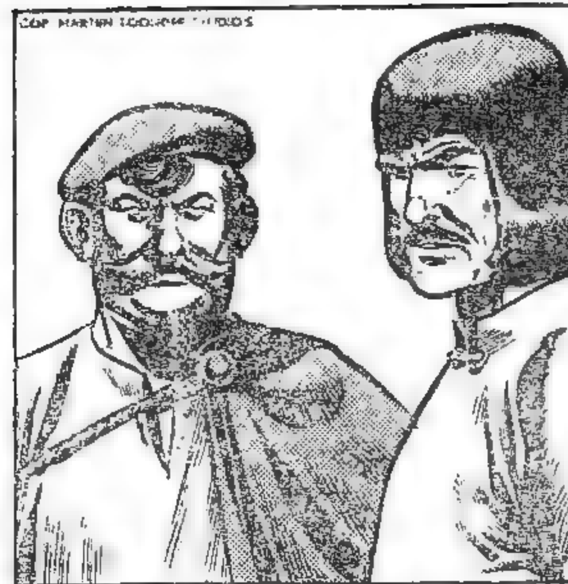
Een minachtend lachje krult Baldons lippen, maar hij voldoet toch aan Eric's verzoek en legt zijn wapenrusting af.

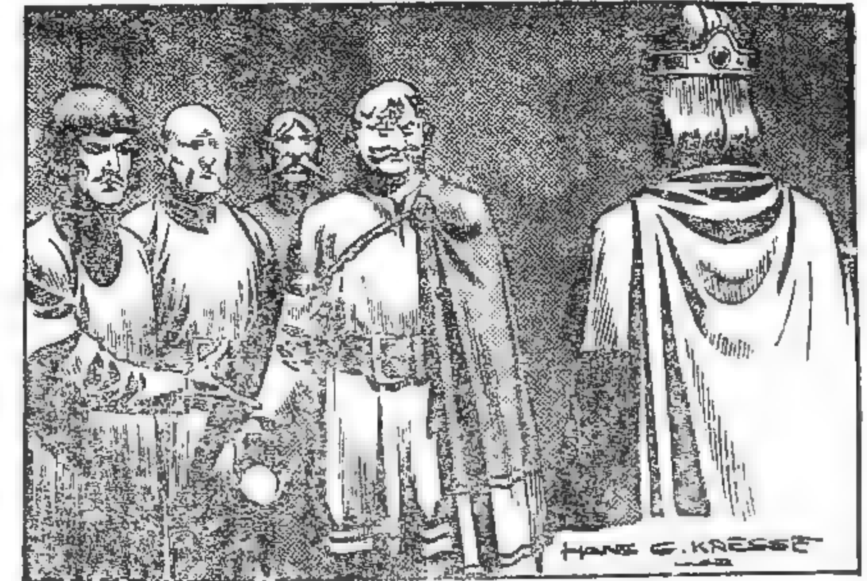
Dan trekken beide mannen zich terug in Eric's werkkamer, terwijl Baldon's mannen zich pogen te vermaken in het grote kasteel van hun gastheer.

Onder het genot van een goede beker wijn en sappige vruchten, vertelt Eric Baldon nu dat hij de zeeweg kent naar het land waar het goud voor het opscheppen ligt. Hij biedt Baldon aan de reis met enkele van zijn uitgelezen mannen mee te maken, daar Eric moet kunnen beschikken over een troep onverschrokken kerels. Hoewel zijn ogen flikkeren bij het vernemen van het woord « goud », blijft Baldon onbewogen. Hij denkt diep na : het aanbod van Eric is te mooi. Er moet een verborgen bedoeling achter zitten, en, hoewel hij niet weet welke deze zijn kan, is in dit opzicht zijn gedachtengang juist. Dan, plotseling antwoordt Baldon:

— Koning, het is een mooi plan, maar ik vertrouw U niet.

— Hoe nu? ziet gij mij er voor aan dat ik mijn vrouw en mijn land voor niemendal in de steek laat en er maar lukraak op uittrek?

— Het is wel,koning, ik zal met enkele van mijn beste mannen overleggen, waarna gij onze beslissing vernemen zult.

Baldon spoedt zich door de gangen van Eric's burcht en onderwijl kiest hij in gedachten de mannen, welke hem het meest geschikt voorkomen. Het mogen er niet te veel zijn, want dan wordt de spoeling dunner. Drie of vier is voldoende. Zo ongemerkt mogelijk roept hij vier van zijn mannen bijeen in een klein, afgesloten vertrek. Stuk voor stuk zijn het ruwe, onbehouwen schurken, de kaalhoofdige Alder, de dikke Olav ,Gunner de dief en Mordegaï de Mongool. Geen van vieren deinst voor een moord terug. In korte trekken legt hij zijn nieuwsgierig luisterende mannen uit waar het om gaat. Eerst komt ook bij hen twijfel en achterdocht op, maar Baldon zegt :

— Aan de woorden van koning Eric behoeven we niet te twijfelen. Iedereen weet dat hij veel te netjes is om te huichelen.

Een minachtend gegrinnik is het antwoord. Baldon wenkt zijn mannen nader en met gedempte stem vervolgt hij:

— Ik kreeg zojuist een prachtig idee! Wij zullen met de koning meegaan, maar niet voor een halve scheepslading goud! Zodra we Goudland bereikt hebben, moeten we zorgen Eric onschadelijk te maken. Als ik dat duivelse zwaard van hem maar in handen kan krijgen, beheersen wij de overigen volkomen. Dan is het goud, dat wij vinden voor ons vijf ! Wat denkt gij daarvan?

Een goedkeurend gemompel gaat op en de vijf samenzweerders begeven zich naar Eric. Eén voor één stelt Baldon zijn mannen aan hem voor, en wanneer Eric in de ongure gezichten kijkt, kan hij zich niet bepaald gelukwensen met deze aanwinst.

Baldon's belofte, mee te zullen gaan naar het onbekende goudland, ontlast Eric van een zware zorg. Nu behoeft hij zich tijdens zijn afwezigheid niet meer ongerust te maken over het welzijn van Winonah, en de vrede in zijn land zal geen gevaar meer lopen.

Eric heeft moeite niet meer dan normale voldoening te tonen na Baldons besluit.

— Mooi, glimlacht hij. Uw aanhankelijkheid zal ik nooit vergeten. Wees overtuigd van mijn dankbaarheid. Gij ridder Baldon, zult onmiddellijk onder mijn bevelen staan. Gij zult dezelfde rechten hebben als mijn eigen ridders. Voor uw mannen gelden dezelfde regels als voor mijn eigen soldaten.

Vervolgens geeft Eric nog enkele aanwijzingen over de te treffen maatregelen voor het vertrek, en met onderdanige groet verwijderen de vijf rovers zich. Nauwelijks zijn de kerels vertrokken, of Gundal treedt geruisloos binnen.

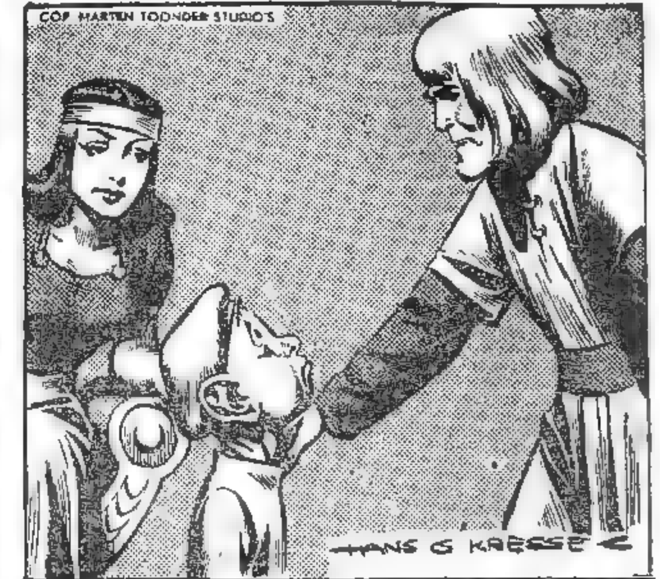
— Koning, zegt de oude man, alles is voor Uw vertrek gereed gebracht. Ik heb een zeilschip uit laten rusten, zodat gij geen roeiers moet meenemen, die grote voorraden voedsel zouden gebruiken. De proviand en het drinkwater zijn voldoende voor een maand. Al Uw beste krijgers hebben zich voor de reis gemeld, en ik heb er twaalf uitgekozen. Overmorgen kunt gij vertrekken.

— Dank Gundal, beste vriend, zegt Eric, en de oude op de gebogen schouders kloppende:

— Pas goed op mijn vrouw, Uw koningin. Ik verlaat mij geheel op u. Het lot van mijn koninkrijk ligt in Uw handen.

De dag van het vertrek is aangebroken, en deze laatste dag brengt Eric met zijn vrouw door. Winonah tracht haar verdriet over het afscheid te verbergen, om het voor Eric niet zwaarder te maken dan het al is. Meermalen is het als wil zij haar man iets mededelen, doch iedere keer houdt zij haar woorden in. Zij kan, zij mag onder deze omstandigheden niet vertellen wat zij op het hart heeft. Maar o ! Als hij het wist, als hij het kon vermoeden !

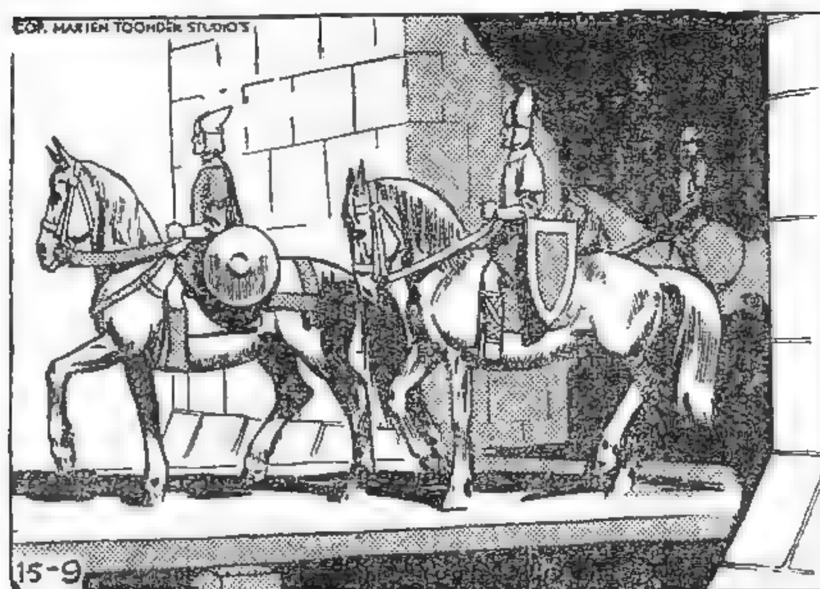
— Meisje, zegt Eric zacht, zult ge flink zijn? Ik kan over een jaar terug zijn. En ik kom zo spoedig mogelijk terug. Gundal is een goede, verstandige man. Hij zal U een steun zijn.

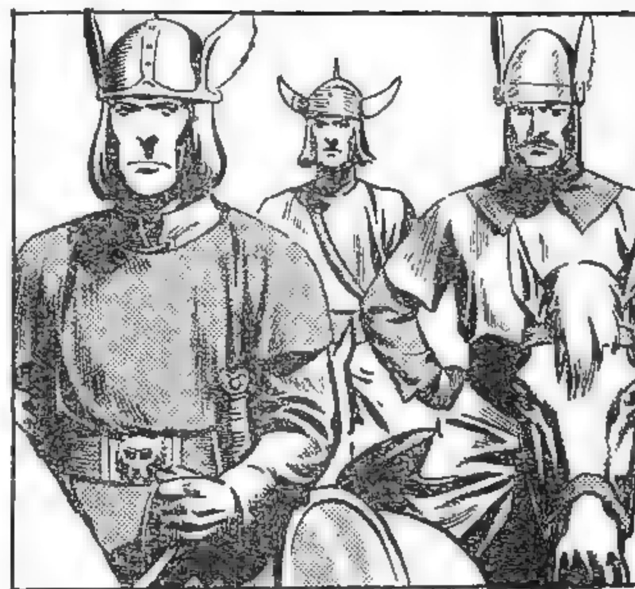
Met een snik werpt Winonah zich in Eric's armen en één ogenblik staat ze op het punt, Eric haar geheim te vertellen. Maar Eric mag het niet weten. Het zou het afscheid ondragelijk maken. Pum-Pum gluurt voorzichtig om een hoekje en als hij zijn meester en meesteres in tedere omhelzing ziet, wil hij zich bescheiden terugtrekken, maar Eric heeft het kleine kereltje ontdekt en verzoekt hem binnen te treden.

De dwerg kijkt zo ongelukkig en mistroostig, dat Eric een gevoel van medelijden niet kan onderdrukken. Ook Pum-Pum trekt zich het vertrek van zijn grote meester erg aan en Eric is zo aan het mannetje gehecht, dat hij hem als een lid van de familie beschouwt.

— Ook U ga ik verlaten, Pum-Pum, zegt Eric, en hij legt zijn hand op het tengere schoudertje van de dwerg. Pas goed op uw meesteres, grote man, ge moet haar beschermen en een flinke hulp voor haar zijn !

Pum-Pum knikt sprakeloos. Deze woorden van zijn meester vervullen hem met trots, maar hij weet niet, of hij lachen of huilen moet.

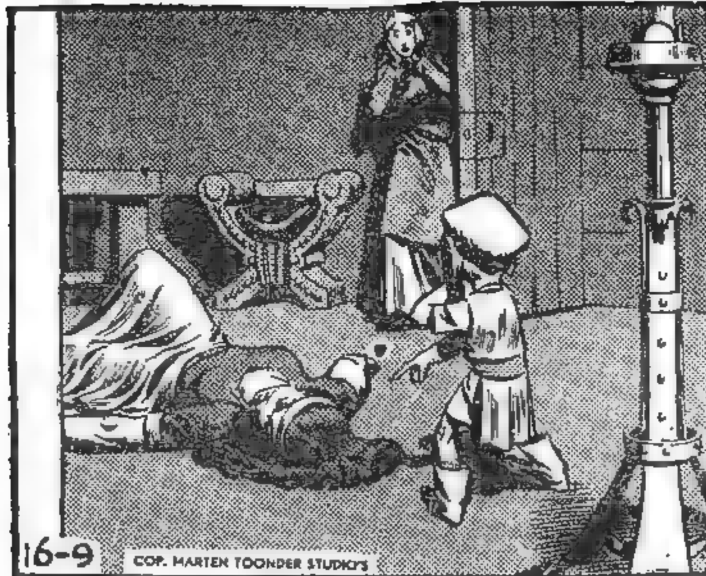
De volgende morgen vroeg, rijden Eric en zijn zeventien mannen de poort uit naar de kust, waar hun schip hen wacht. Het afscheid viel allen zwaar en menige stoere krijger kreeg een brok in de keel, toen hij zijn vrouw voor het laatst goedendag wuifde.

Allen vroegen zich af, wanneer zij hier weer terug zullen keren, en óf zij terug zullen keren. Slechts Baldon en zijn vier trawanten blijven onbewogen. Zij hebben geen vrouwen die alleen achterblijven, en het afscheid der overigen laat hen onverschillig. Hun gedachten zijn geheel vervuld van het goud waarmee zij zich straks kunnen verrijken, en ieder oponthoud hindert hen.

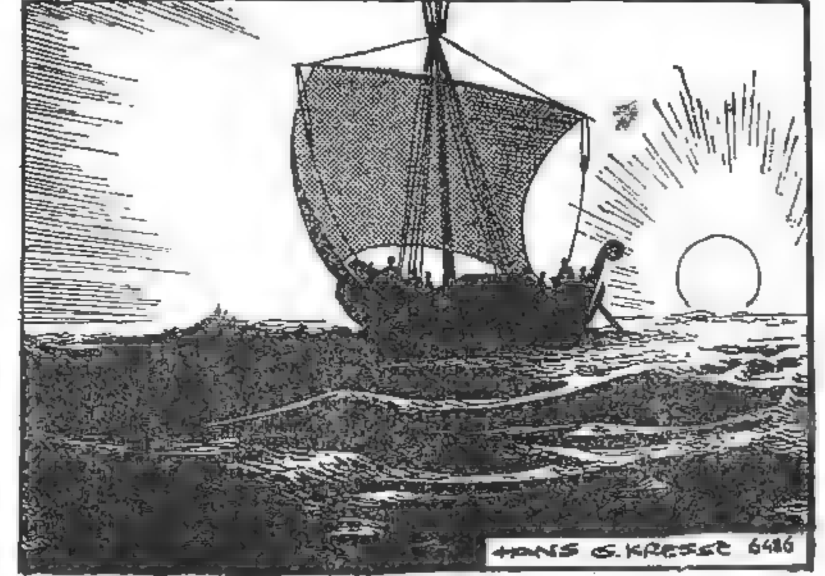
Aan het hoofd van de groep rijdt Eric. Zijn gelaat staat strak. Deze reis en het doel er van staan hem niets aan. Het is eigenlijk een rooftocht, en het feit, dat Lauri hem hier min of meer toe gedwongen heeft, maakt hem woedend. Het lot is wel zeer grillig.

Vanuit een der vensters van haar kamer slaat Winonah de vertrekkende stoet gade. Nooit in haar leven heeft zij zich zo wanhopig gevoeld. Daar gaat haar man. Een lange onzekere reis ligt voor hem, en zij blijft hier achter met haar grote geheim...

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI

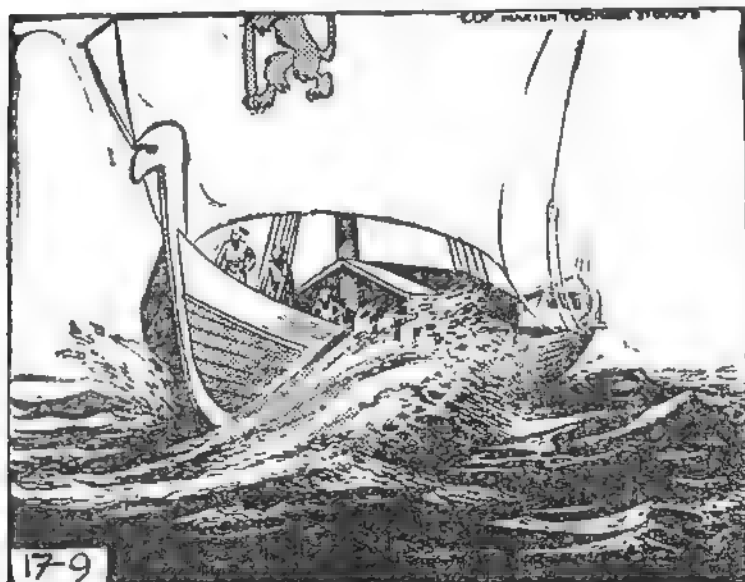
De weken rijen zich aaneen, en worden maanden. Het vertrek van Eric en zijn mannen naar het verre goudland ligt reeds lang in het verleden en het leven op de burcht gaat weer zijn gewone gang. Pum-Pum. de wens van Eric indachtig, omringt zijn meesteres met goede zorgen, trouw bijgestaan door Winonah's kamenier. De laatste tijd stelt het kleine kereltje echter vast, dat zijn meesteres zich niet in een goede gezondheidstoestand schijnt te verheugen, en groot is zijn schrik, als hij Winonah op een morgen bewusteloos op de grond vindt liggen. Pum-Pum slaakt een luide gil, en met trillende knieën doet hij enkele stappen in de richting van de bewegingloze, stille figuur. Doch op dat ogenblik gaat een zijdeur open en Garda, de kamenier, verschijnt. Ontsteld snelt het meisje nader, en geholpen door Pum-Pum legt zij haar meesteres op een rustbank. De kleine dwerg is vol ijver. Nu kan hij tonen wat hij waard is. Wie beschrijft echter zijn verontwaardiging als Garda hem zacht, doch beslist bij de arm pakt en hem de kamer uitduwt ! Achterdocht bevangt de dwerg. Wat is het meisje met zijn goede meesteres van plan?

— Hé mij zorgen, mij opletten, en beschermen ! Dit mijn taak, sputtert het kereltje met luide stem tegen, doch Garda beduidt hem stil te zijn !

— Ssst ! Dit is geen **MANNENWERK** ! Later, heer Pum-Pum moogt gij uw plichten weer waarnemen.

En zacht wordt de deur achter de verbijsterde dwerg op slot gedraaid.

En terwijl deze zonderlinge dingen plaats vinden op de burcht in Noorwegen, klieft de boeg van Eric's schip de golven van de kalme oceaan. De reis is tot nu toe voorspoedig geweest, en in de gloed van de avondzon zoekt het schip rustig zijn weg naar het goudland.

Schuimspattend snijdt het Vikingschip door de golven. Op de Faröer-eilanden hebben de zeevaarders nieuwe proviand ingenomen en de watervoorraad ververst. Dat was enkele dagen geleden, en nu zijn de eilanden achter de horizon verdwenen. Achter de mast heeft Eric een speciale kajuit laten timmeren, waar hij de meeste tijd doorbrengt. Totnogtoe is er niets op de stemming aan boord aan te merken. Baldon geeft geen last en is zelfs voor zijn doen heel beminnelijk. Ook de vier overige rovers houden zich kalm. Zelfs het feit, dat Eric het ruim onder het achterdek, waar zich de voedselvoorraden bevinden, verboden gebied verklaard heeft, wordt welwillend aanvaard. Alleen Eric, drie van zijn edelen en Baldon mogen het ruim betreden, en doordat de kajuit eigenlijk het schip in tweeën deelt — op een smalle zijgang na, — kan de kapitein uitstekend toezicht uitoefenen.

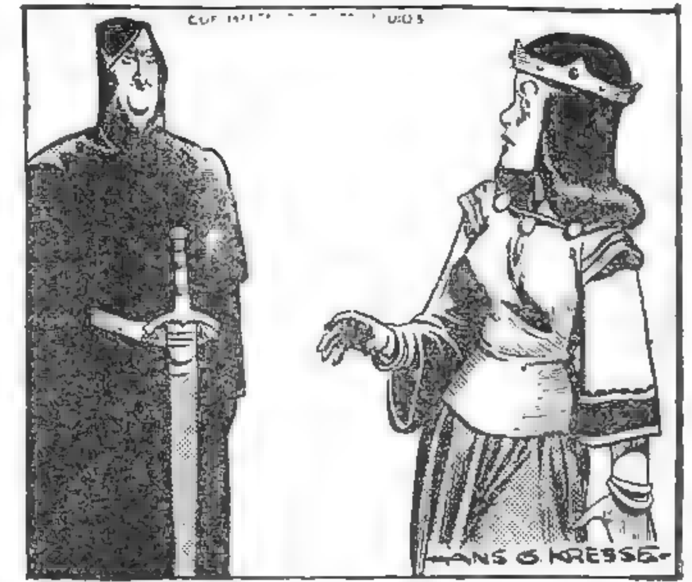
In de kajuit zit Eric peinzend naar het golvenspel te kijken. Hij denkt aan thuis, aan Winonah en Pum-Pum, maar ook het gedrag van Baldon en zijn mannen houdt hem bezig. Ondanks het feit dat de vijf bandieten zich behoorlijk gedragen en gewoon met zijn mannen omgaan, houdt onze held de ogen open. Pas in tijden van nood zullen de rovers kunnen bewijzen wat zij werkelijk waard zijn.

In Noorwegen op de burcht, geschieden inmiddels vreemde dingen : Pum-Pum wordt niet tot zijn meesteres toegelaten, doch er verschijnt wel een vreemde vrouw die onmiddellijk naar Winonah's kamers gebracht wordt. Het kleine kereltje is niet gerust, al beseft hij nu wel dat niemand zijn meesteres een haar zal krenken. Mopperend ijsbeert hij door de gangen, doch op een middag staat hij verbaasd stil en luistert. Een vreemd geluid klinkt op, even later weer, krachtiger nu, en plotseling verheldert het gezicht van de dwerg. Ergens achter een gesloten deur huilt een pasgeboren kind !

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI

Terwijl Eric zich ergens op zee bevindt op weg naar het goudland, vindt in de burcht in Noorwegen een heugelijke gebeurtenis plaats. Eric's vrouw, Winonah, wordt een zoon geboren.

Nooit was de vreugde in het land zo groot, en dagenlang wordt er feest gevierd door het blijde volk. Ook Pum-Pum, die weer zijn plichten als Winonah's beschermer mag waarnemen, is door het dolle heen. Niemand echter is zo verblijd met de geboorte van haar zoon als Winonah, hoewel de afwezigheid van Eric haar droevig stemt. Pum-Pum is degene, die op het denkbeeld van een naam komt.

— Neem beetje Eric, beetje Winonah, maak nieuw woord, grijnst hij en Winonah probeert :

— Winer... wioner... Er.. Win... Erwin ! juicht zij. En aldus wordt besloten Eric's zoon de naam **ERWIN** te geven.

De kleine Erwin groeit op als kool. Hij is nu al drie maanden oud, en Winonah's geluk kent geen grenzen. Dan echter, op een morgen, dreigt een donkere wolk het geluk te verstoren. Garda snelt het vertrek binnen, waar Winonah en Gundal een bespreking hebben.

— Een vreemde man wenst U te spreken... stamelt zij.

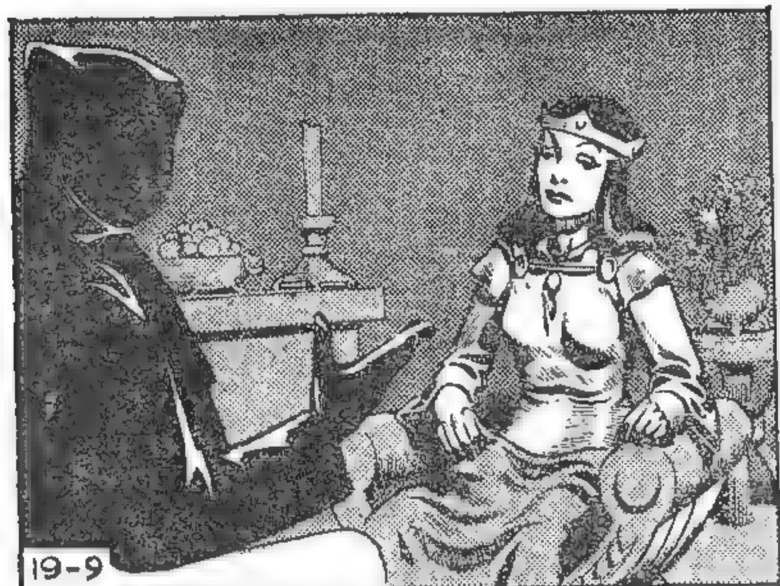
— Wel, wie is het ?vraagt de koningin een weinig ongerust, doch voor de kamenier kan antwoorden, wordt het gordijn opzij geschoven en de onheilspellende figuur van Lauri treedt binnen.

Er valt een doodse stilte en Pum-Pum sluipt weg.

— Ik wens een onderhoud met de koningin **ONDER VIER OGEN** ! klinkt dan de falsetstem van de tovenaar. Met een handgebaar beduidt hij Gundal en Garda te vertrekken.

— Welaan, wie zijt gij en wat verstout gij u hier te komen?

— Ik ben Lauri, de tovenaar. Het doel van mijn komst betreft Erwin, uw eerstgeborene...

Een kille hand sluit zich om Winonah's hart, en duizelig gaat zij zitten. Ook Lauri neemt plaats.

— Wel, stamelt Winonah ten laatste, hoe... waarom... Erwin?

— Rustig ! zegt de hoge stem.

Winonah beheerst zich.

— De geboorte van de koningszoon was een heugelijk feit, fleemt Lauri. U ontvangt hierbij mijn gelukwensen. Dan buigt de sinistere man zich voorover en vervolgt:

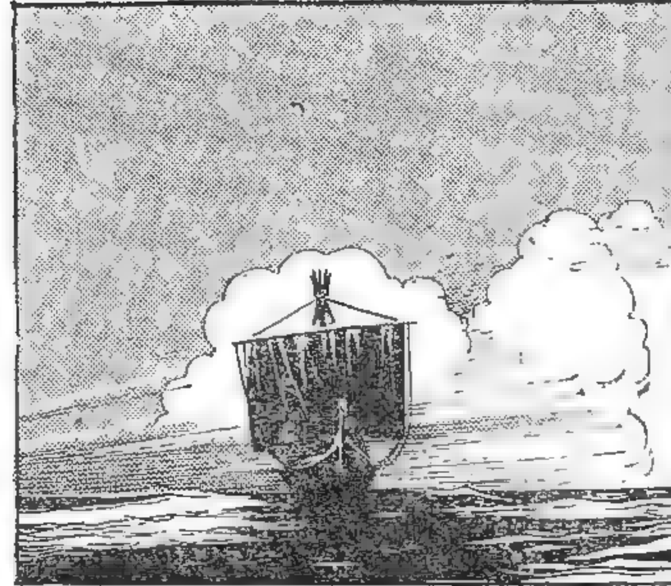
— Ik bewees koning Eric een dienst waarna hij mij bezweerde een tegendienst te zullen leveren. Ik liet hem toen de keus; hij kon mij zijn eerstgeborene afstaan, of voor mij een scheepslading goud halen in een land .Koning Eric is nu vertrokken naar het goudland, **MAAR**.., wanneer hij na twee jaar niet in staat is zijn belofte in te lossen, dan ben ik genoodzaakt uw zoon Erwin op te eisen. In dat geval moogt gij uw eerstgeborene behouden tot in **HET ZEVENDE JAAR**. Dan echter zal ik komen, om mijn rechten te doen gelden.

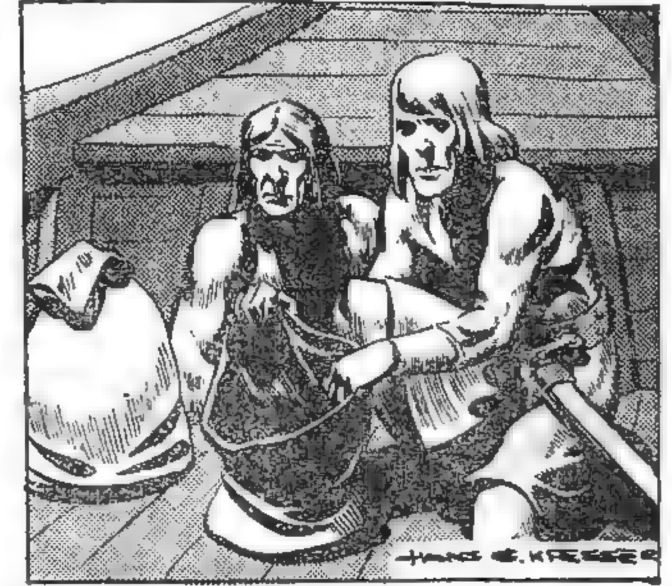
Met afschuw heeft Winonah naar deze woorden geluisterd. De kamer draait om haar heen, en zij zakt weg in een diepe bewusteloosheid.

Geheel onkundig van deze gebeurtenissen vervolgen Eric en zijn mannen hun eindeloos lijkende tocht. Bij een eilandengroep — de Bermuda's —hebben zij weer hun watervoorraad ververst, en zich tegoed gedaan aan verse vruchten en noten. Nu bevinden zij zich weer in volle zee, maar het lijkt, alsof er geen einde gaat komen aan hun voorspoedige reis. De wind neemt allengs af en zij vorderen slechts langzaam.

HET VERZOEK VAN DE TOVENAAR LAURI

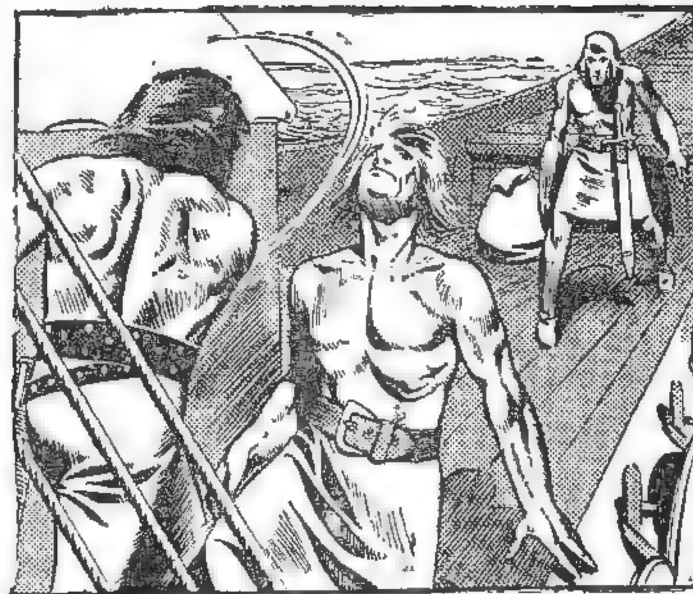

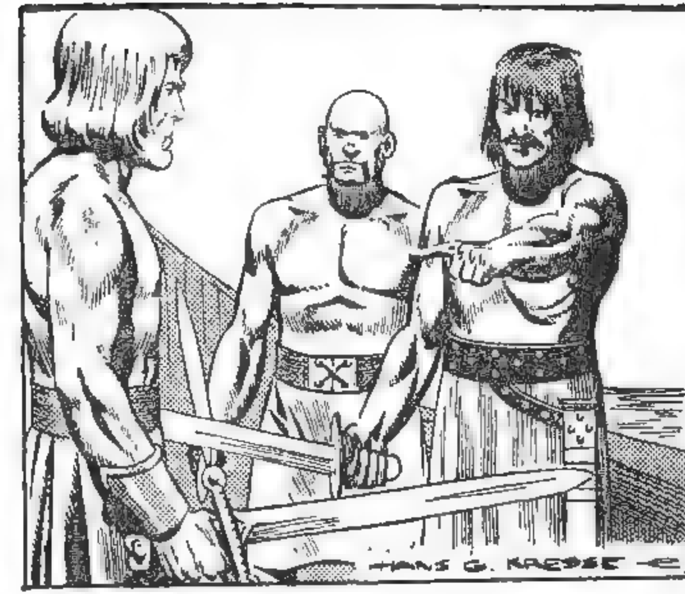

Het zeil hangt slap, geen zuchtje wind beroert de touwen, en ten laatste drijft het Vikingschip langzaam rond op de trage golven, terwijl een brandende zon op de bemanning neerstraalt. Met een bezorgd gelaat tuurt Eric naar de lucht. Strakblauw, trillend en zonder een enkel wolkje spant de hemel zich boven de eindeloze oceaan. De zee is glad als een spiegel. Traag kabbelen de kleine golfjes voort en het klotsen van het water tegen de boeg is het enige geluid in de zwoele stilte... Er is nu geen voortgang meer in de Vikingboot. Gedurende enkele weken dobbert het scheepje op het gladde water, en aan boord wordt de toestand ondragelijk. De hitte over dag is zó groot, dat de mannen, op een lendenschort na, al hun kleren uittrekken, en zoveel mogelijk de weinige schaduwplekken uitzoeken. Maar zelfs in de schaduw is het niet koel.

Er begint zich nu een gevaar te vormen, doordat het drinkwater opraakt. Om het zo lang mogelijk vol te houden deelt Eric twee maal per dag aan iedere man een beker water uit. Maar dan, op een smoorhete middag, is er nog maar een zak kwalijk riekend water over. Juist genoeg om het nog twee dagen vol te houden, als er daarna geen wonder geschiedt, zullen zij verloren zijn...

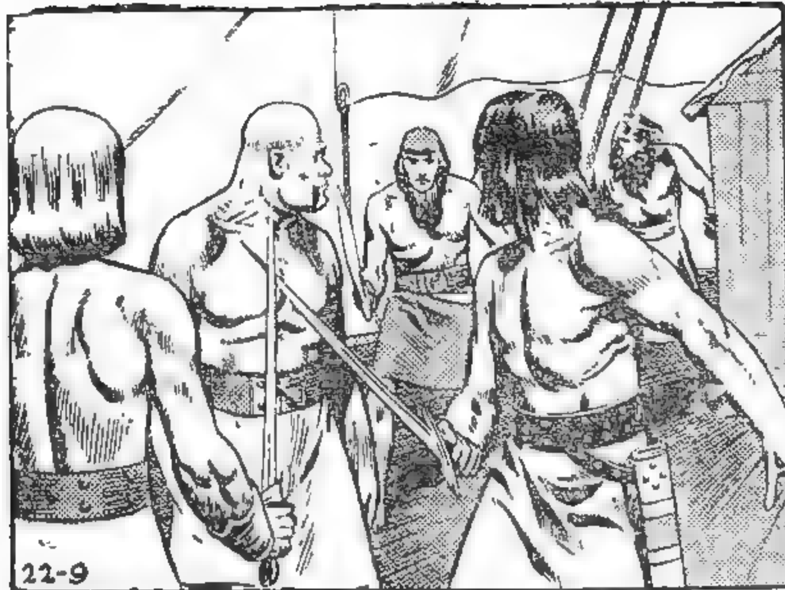

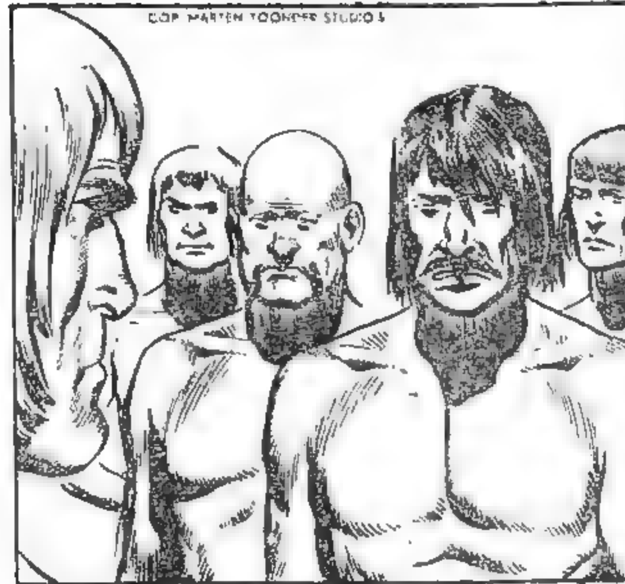
Aan boord heerst een geladen atmosfeer, nu bekend is, dat nog slechts voor twee dagen water aan boord is. Baldon, die zich met zijn mannen tot nu toe steeds behoorlijk heeft gedragen, werpt eindelijk zijn masker af. Ongemerkt wenkt hij zijn mannen naderbij, en hij fluistert met hese stem : Dit is een onhoudbare toestand. Mijn keel is als leer .Daar staat nog één zak water... Als we snel handelen zal hij voor ons zijn...

Met gedempte stem geeft hij vervolgens zijn mannen, die er al net zo slecht aan toe zijn als het overige van de bemanning, enkele aanwijzingen. Dan, zonder waarschuwing, handelen de rovers... Met het zwaard in de vuist stormen Baldon en Alder naar het achterdek. Een van Eric's mannen poogt hen tegen te houden bij de nauwe doorgang tussen kajuit en verschansing, maar een vuistslag van Baldon maakt hem voorlopig onschadelijk. De overval is zo plotseling gekomen dat het gebeurd is, voor Eric's mannen zich van hun verbazing hersteld hebben. Op het achterdek ziet Eric Baldon en Adler naderen, en snel grijpt hij Wogram's zwaard... Op het zien van dit machtige zwaard aarzelen Baldon en Adler even, maar de dorst drijft hen tot wanhoop...

Terwijl de dikke Olav, Gunnar en Nordegaï Eric's helpers bij de doorgang naar het achterdek tegenhouden, treedt Baldon dreigend op Eric toe. Dikke zweetdroppels parelen op zijn gelaat, en zijn haar hangt in pieken voor zijn ogen.

— Geef ons de zak water, gromt de rover hees. Wanneer gij weigert, wanneer gij ons wilt laten verdorsten, zullen wij ons met geweld water verschaffen...

Na deze dreigende woorden van de rover heerst er een ogenblik stilte op het achterdek. Met halftoegeknepen ogen neemt Eric de kerels op .Nu blijkt dus, dat hij zich in hun ware aard niet vergist heeft. Een smalend lachje verschijnt op Eric's gebarsten lippen.

— Muiterij, hè ! gromt hij. Wel, slechts over mijn lijk zult gij U van het water uwer kameraden kunnen meester maken...

En na deze woorden stelt Eric zich op om de muiters het hoofd te bieden. Doch op dat ogenblik stormen zijn mannen het achterdek op, met vóóraan de jonge Halsa, Eric's toegewijde dienaar en vriend. Baldon en Alder begrijpen, dat Olav, Mordegaï en Gunnar het onderspit hebben moeten delven, en ook zij geven wijselijk hun poging tot muiterij op.

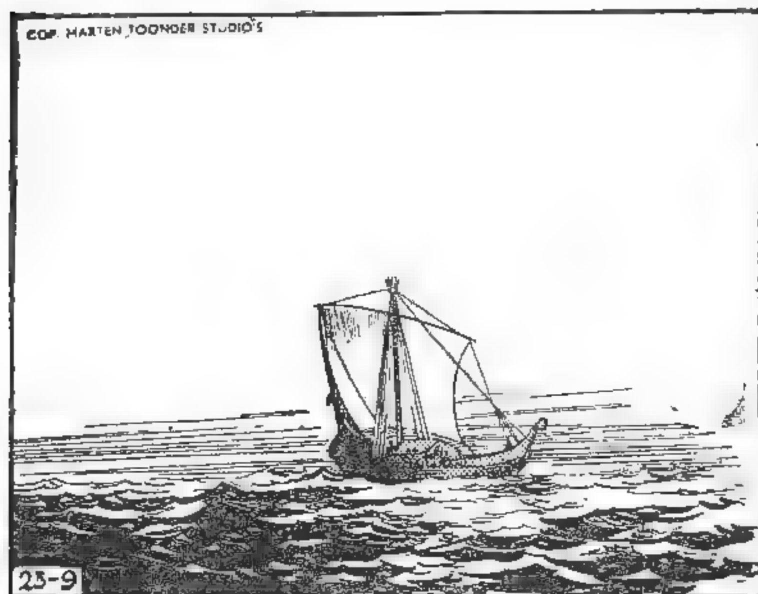
Op slag verandert de houding van Baldon. Er komt een meelijwekkende trek op zijn gelaat, en hij fluistert onderdanig :

— Vergeving heer koning. Het was verkeerd van mij... doch, gij begrijpt, door de moeilijke omstandigheden verloor ik mijn zelfbeheersing...

Eric onthoudt zich van een antwoord. Hij keert de verraderlijke kerels de rug toe en beduidt zijn mannen zich van het achterdek te verwijderen.

Dit voorval bewijst onze held eens te meer, dat oppassen de boodschap is.

Die nacht houdt Eric zelf de wacht bij de overgebleven zak water, gereed, om bij de minste onraad handelend op te treden.

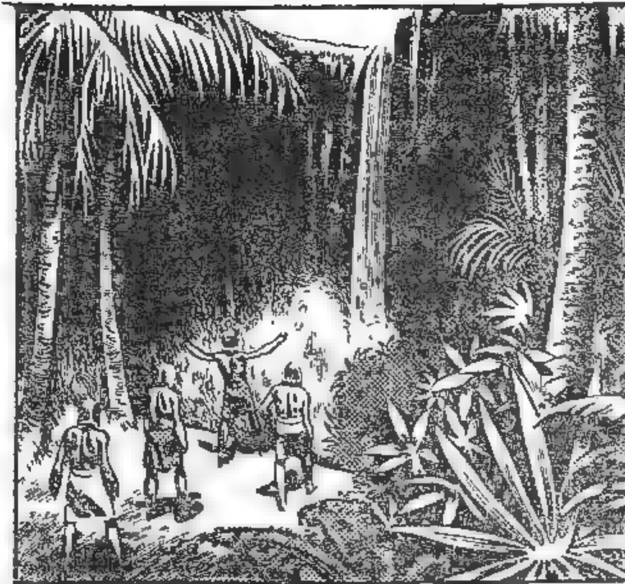
In de nacht gebeurt iets wonderlijks. Een koele bries steekt op en de zeilen flapperen in de nog zwakke wind. De bemanning is in grote beroering en bij allen herleeft even de hoop...

De wind wordt geleidelijk sterker en wanneer de morgen aanbreekt, glijdt het Vikingscheepje met flinke snelheid over de golven. Aan de hand van de gegevens, welke Lauri hem medegaf bepaalt Eric de koers. Pal naar het zuiden richt hij de steven. Daar achter de horizon moet zich een eilandengroep bevinden, en vele paren ogen staren vol verwachting over de golven...

Dan, tegen de middag, klinkt eensklaps een verheugde kreet over de hoofden van de vermoeide mannen... Een van Eric's soldaten staat op het voorplecht wild met zijn armen te zwaaien, en met schitterende ogen zien allen de blauwe streep aan de horizon... LAND !

De mannen kunnen hun ongeduld bijna niet meer bedwingen... Eindelijk is dan hun wanhopige tocht ten einde. Zij zien de streep groter worden, als het ware uit zee oprijzen, en hongerig kijken zij naar het veelbelovende groen... Eric zet zijn scheepje recht op de branding, en in een fontein van schuim naderen zij het strand. Stilte heerst hier. Een muur van tropische plantengroei rijst voor hen op, en allen vragen zich af, wat zij hier zullen aantreffen...

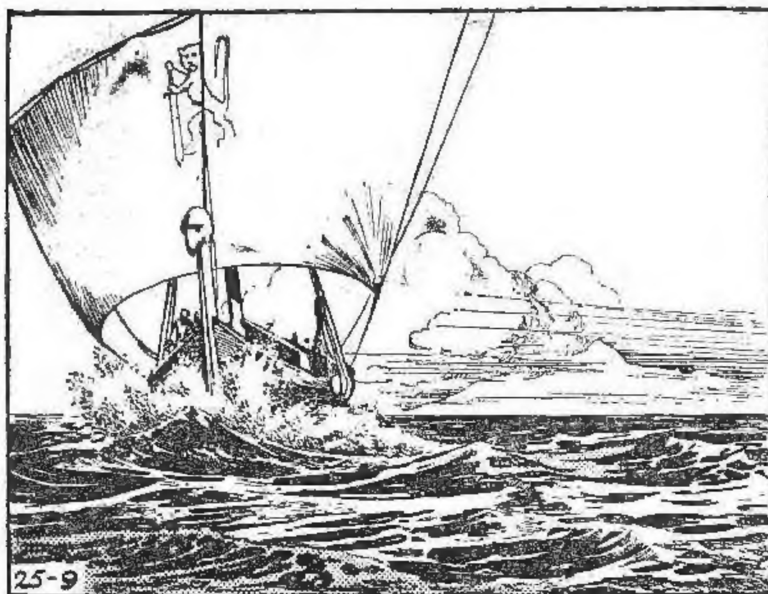

De boot schuurt over het zand Eric en zijn mannen springen over boord en allen waden naar het verlaten smalle strand. Om op alles voorbereid te zijn hebben zij zich goed bewapend, en omzichtig begeven zij zich in de koelte van het tropische woud. Geen geluid verstoort de stilte hier. Vijandelijke elementen schijnen hier niet te duchten te zijn, en de mannen bewegen zich gaandeweg wat vrijer. Voor hen, die maanden achtereen de benauwende beperking van een klein schip beleefd hebben, komt dit eiland als een verlossing. Het eerste waarnaar zij op zoek gaan, is water. Zwijgend banen zij zich een weg door het dichte, vochtige oerwoud, en dan slaakt Eric eensklaps een verheugde kreet...

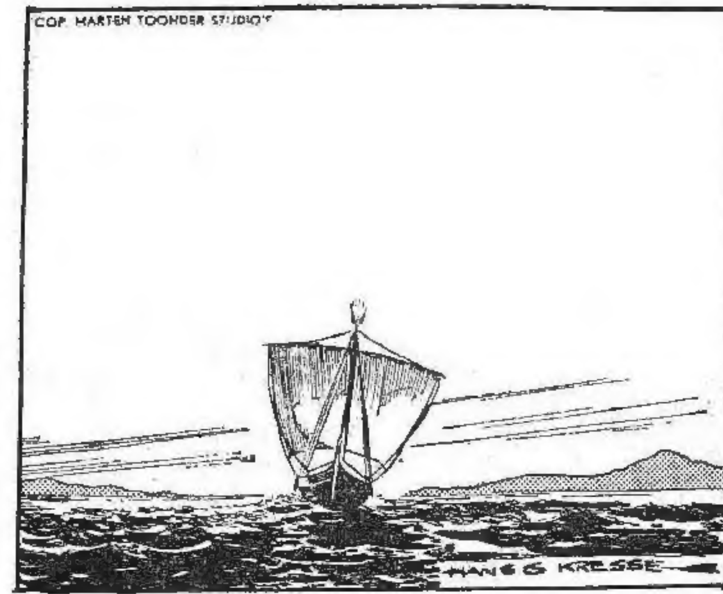
Een kleine waterval stort zich voor hem, van een steile rots neer in een koel helder meertje. De vreugde der Noormannen kent geen grenzen. Zij dompelen zich geheel in het water, en drinken met lange teugen hun brandende dorst weg...

Dan beveelt Eric de waterzakken te vullen. Als een trage slang slingerrt de rij Vikings zich door het oerwoud, van de boot naar het meertje, en weer terug, tot het gehele ruim onder het achterdek vol staat met tot barstens toe gevulde waterzakken. De toekomst ziet er nu weer wat voorspoediger uit !

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

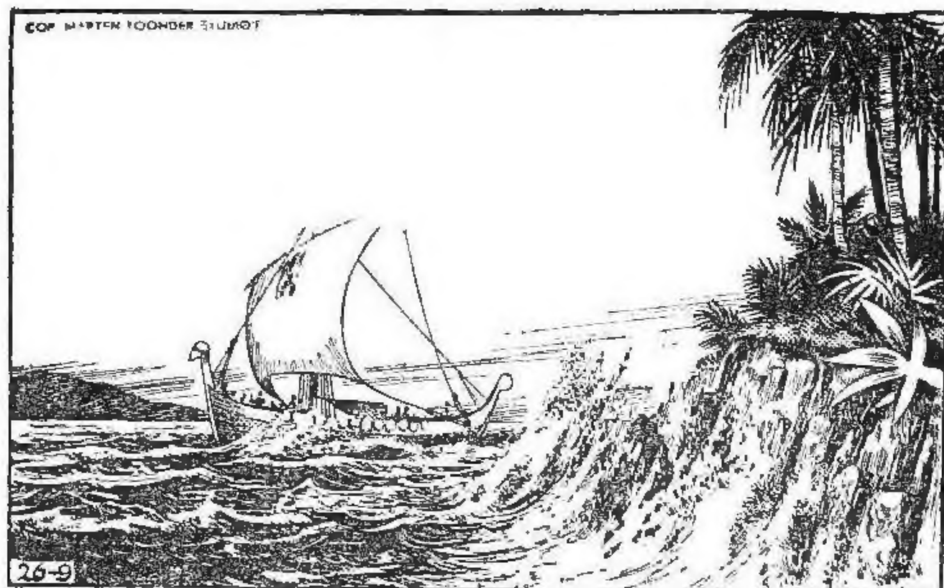

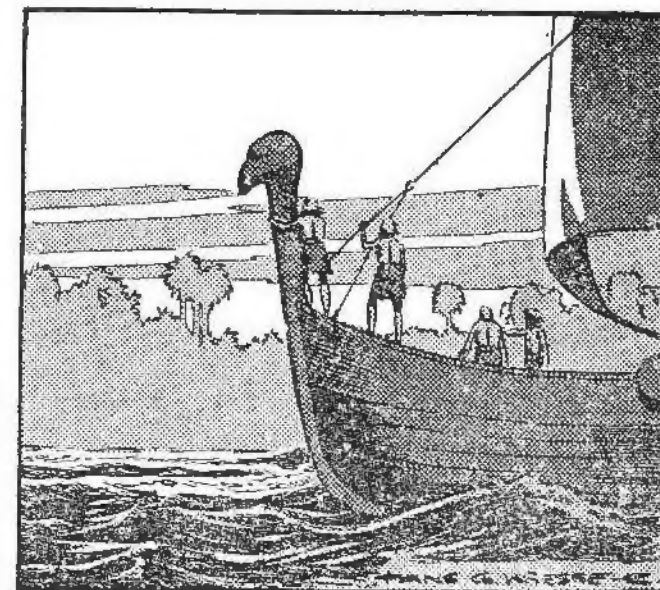
De eilandengroep ligt achter hen in een grijsblauwe nevel, de wind houdt aan en doet het zeil bol staan. Alle leed en ontberingen der vorige dagen zijn weer vergeten, nu het schip in volle vaart over de schuimende zee scheert. Aan boord heerst een opgewekte stemming. De mannen voelen, dat het einde van de grote tocht nabij is. en hoewel zij niet weten, wat zij in Goudland zullen aantreffen, zijn zij vol vertrouwen. Eric heeft zijn mannen over de aard van zijn opdracht ingelicht en hen verteld om welke reden de vijf rovers aan boord zijn. Hoewel de verstandhouding tussen de beide partijen goed is, heerst er toch een zekere achterdocht. Wanneer dan ook Baldon op Eric toetreedt om zijn verontschuldigingen aan te bieden, kan onze held een gevoel van wantrouwen niet geheel onderdrukken. Toch neemt hij de hem toegestoken hand.

Eric begint nu scherp uit te kijken naar land. Volgens Lauri moeten zij een zeestraat tussen twee grote eilanden doorvaren, en daarna pal Zuid koersend, in Goudland aankomen.

Het ranke scheepje snijdt als een mes door de golven en dan, op een morgen doemt wazig blauw de lijn van een tweetal dicht naast elkaar liggende eilanden op.

De reis is voorspoedig. De zee-engte tussen het tweetal grote eilanden waarover Lauri onze held inlichtte, is gevonden en in een fontein van schuim scheert het bootje langs een groene, geheimzinnige kust, terwijl aan de horizon het paarse silhouet van het andere eiland zichtbaar is...

Hunkerend kijken de mannen naar het voorbijschuivende landschap ,doch de tocht wordt voortgezet. Nu het einddoel zo nabij is, wil Eric de reis niet meer onderbreken.

De ganse dag en de volgende morgen en middag snelt het slanke schip voort over een diepblauwe zee. Maar dan, als de zon reeds dalend is, doemt een donkere streep op aan de horizon, en deze wordt geleidelijk groter. Het Goudland is in 't zicht...!

Het feit, dat het tegen de avond loopt, bevalt Eric wel. Voor de bewoners van Goudland blijft hun komt dan misschien onopgemerkt. Eric wil voorlopig contact met de bevolking, die mogelijk vijandig gezind is, vermijden.

In de stille avond glijdt de Vikingboot geruisloos langs de kust. Men zoekt naar de door Lauri beschreven baai, waar zij landen kunnen. Gespannen turen de Vikings naar de groene, wazige kust van het geheimzinnige Goudland. Hier is dus het einde van hun lange tocht en allen vragen zich af welke avonturen zij hier zullen beleven.

E I N D E

LEES DE VERDERE AVONTUREN VAN ERIC OP HET GOUDLAND IN HET VOLGEND VERHAAL « DE ZONAANBIDDERS » DAT WELDRA ZAL VERSCHIJNEN

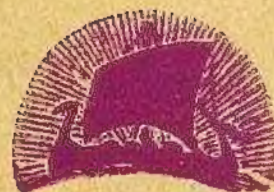
In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
12. DE ZON-AANBIDDERS
13. DE DODENRIDDERS

Zullen weldra verschijnen :

14. DE WONDEREN VAN MU
15. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — ERIC IN HET HEMELSE RIJK —
16. STORM OVER CHINA

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL